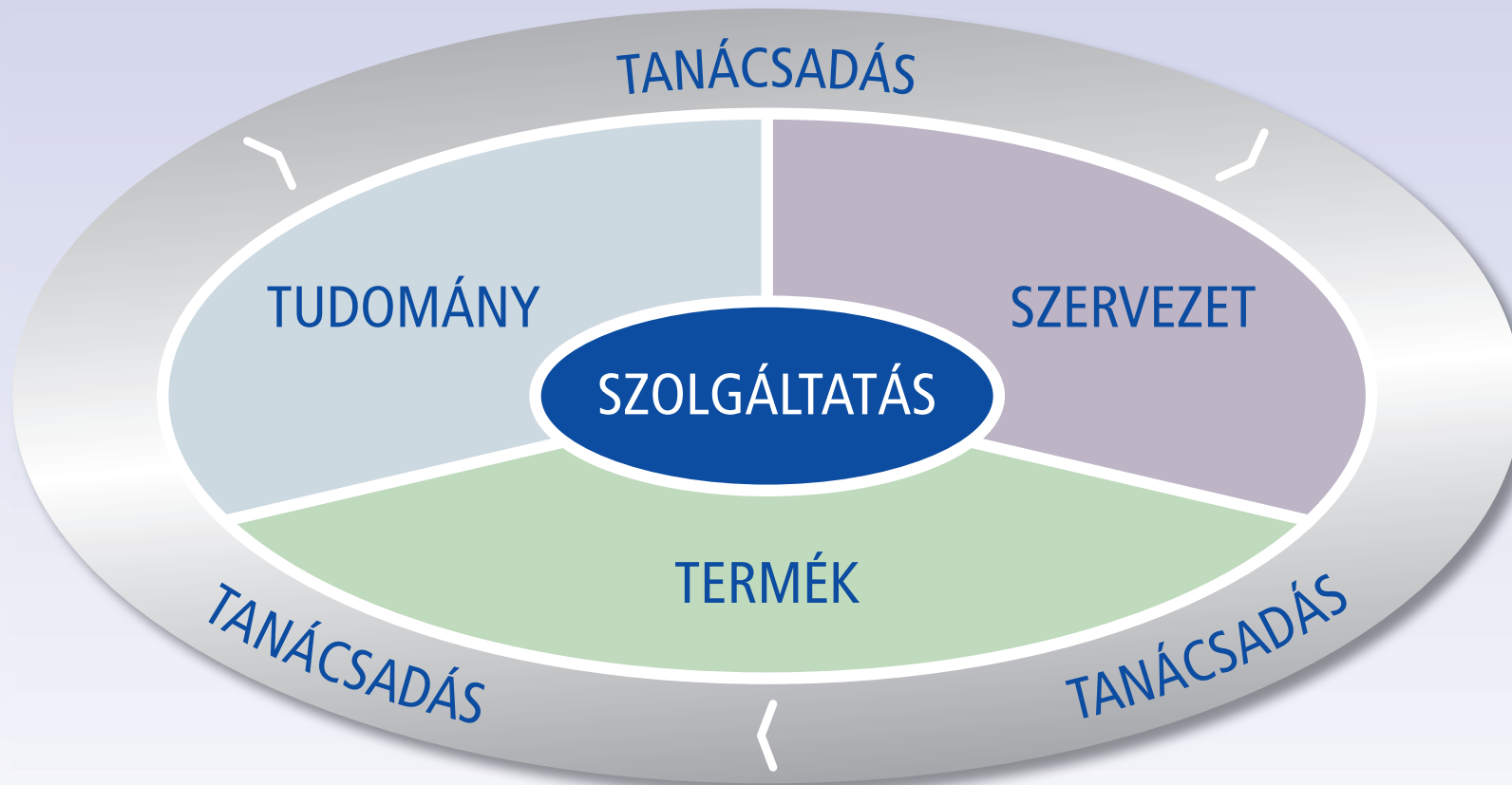




AZ ÚJ VILÁGREND: GYÓGYÍTSATOK!

*„Úgy szeressétek egymást,
mint ahogyan én szeretlek benneteket!”*

TÖBB, MINT TERMÉK = MEGOLDÁS



HARTMANN-RICO Hungária Kft.
2051 Biatorbágy, Paul Hartmann u. 8.
Telefon: 06-23-530-900
Fax: 06-23-530-905
www.hartmann.hu



Palackposta

PALACKPOSTA

Tisztelt Olvasó, tekintse ezt a kiadványt – egy új folyóirat bemutatkozó számát – palackpostának. Abban a reményben bocsájtjuk útjára a benne lévő írásokat és fotográfiákat, hogy akadnak, akik hasonlóan sejtik a világot és továbbadják a felismerést: sem mi, magyarok, sem az emberiség nem boldogulhat Isten nélkül! Kiadónk, a Magyar Egészségügyi Társaság (MET) orvosainkat, gyógyszerészeinket és az egészségügyben munkálkodó szakdolgozóinkat tömöríti. Már ez a tény is jelzésértékű, hiszen azt jelzi, hogy az ember személyi volta még azok számára sem határozható meg hitelesen Jézus tanítása nélkül, akik testiünk sejtjeit, agyunk szerkezetét, vérünk tulajdonságait kutatják a laboratóriumokban, s akik a műtétek során, vagy műszereik segítségével – a szó szoros értelmében – belénk látnak. Még egyértelműbben fogalmazva: az Úr Jézus igéit ki kell hoznunk a templomokból közénk, s úgy kell élnünk velük, ahogyan a napsugarakkal: születésüinktől a halálunkig.

Bemutatkozó számunkban Illyés Gyula és Batta György költeményét azzal az elgondolással tettük közzé, hogy dokumentáljuk legújabbkori történelmünk két ellentétes pólusának jellemzőit: a zsarnokság lélektanát, s a bennünk élő örök szeretetvágyat. (Illyés Gyula a második világháború után elsőként, már évtizedekkel ezelőtt kimondta: a trianoni mélységekben szétzilált ország szellemében egységes maradt, hiszen országhatáron túlra kényszerített részei ugyanazt a nemzeti jelet adják az ősi sípon.) Az idén kilencven esztendőős Andrasofsky Barna a MET örökös, tiszteletbeli elnöke az 1993-ban megalapított társaságról szól, majd Kellermayer Miklós elősejtkutató professzor, az Egész-

ségtan Mindenkinnek Szabadegyetem rektora, a jelenlegi elnök foglalja össze, miért vált korunkban a magyarság és az emberiség sorskérdésévé a gyógyítás világrendjének bevezetése? Csókay András, a rózsafüzért imádkozó agysebész megvallja, miként lett véglegesen Krisztus követő gyógyítótá? Kisesz-szénk Szent Koronánk uralmi rendjének leírását adja. A folyóirat Klukon Edit zongoraművész – aki a budai vár fokán álló négy méteres Mária Anya szobor felállításának kezdeményezője volt – és Józsa Judit kerámiaszobrász egyéniségének felvillantásával sejteti, hogy a szeretet delejéből születő alkotások is képesek gyógyítani. És vajon miért vállalhatta a vértanúságot a felvidéki gróf Esterházy János, a huszadik század egyik legnagyobb hatású magyarja? És: mi a nagy magyar engesztelési mozgalom lényege, azaz miként lehetne felülemelkedni társadalmi és politikai megosztottságunkon? Ezek a témák várják kedves olvasóinkat. Gyermek-fotóink még azokat az ártatlan arcokat láttatják, melyek a teremtés tisztaságát tükrözik. Ha meghonosodhatna az új világrend, ez az arckifejezés végig kísérlhetne bennünket földi életünk minden napján. Kívánjuk hát, hogy lapunk és olvasóink járuljanak hozzá a magyarság felemelkedéséhez és a világ otthonossá tételéhez. Hálásan köszönjük a HARTMANN-RICO Hungária Kft. segítségét!

Isten áldásával: a Szerkesztő





Illyés Gyula (1902-1983)

Egy mondat a zsarnokságról

Hol zsarnokság van,
ott zsarnokság van,
nemcsak a puskacsőben,
nemcsak a börtönökben,

nemcsak a vallatósobákban,
nemcsak az éjszakában
kiáltó ór szavában,
ott zsarnokság van

nemcsak a füst-sötéten
gomolygó vádbeszédben,
beismerésben,
rabok fal-morse-jében,

nemcsak a bíró hűvös
ítéletében: bűnös! –
ott zsarnokság van,
nemcsak a katonásan

pattogatott "vigyázz!"-ban,
"tűz"-ben, a dobolásban
s abban, ahogy a hullát
gödörbe húzzák,

nemcsak a titkon
félig nyílt ajtón
ijedten
besuttogott hírekben,

a száj elé kapott ujj
"pszt"-jében, hogy ne mozdulj,
hol zsarnokság van,
ott zsarnokság van

nemcsak a rács-szilárdan
fölrakott arcvonásban
s e rácsban már szótlán
vergődő jajsikolyban,

a csendet
növelő néma könnyek
zuhatagában,
táguló szembogárban,

az van az éjben halkan
sikló gépkocsizajban
meg abban,
megállt a kapulajban;

abban, ahogy a "halló"
közben – érzed – a kagyló
csöndjén keresztül
figyel egy idegen fül;

nemcsak a telefondrót
közt vergődő Laokoon-mód:
vonat, repülő, sínpár,
gúzsbog, kötélshár,

mert zsarnokság van,
nemcsak a talpra álltan
harsogott éljenekben,
hurrákban, énekekben,

az ernyedetlen
tapsoló tenyerekben,
az operában,
a trombitában,

ott van az utca sarkán
az éppoly harsány –
vígán vagy kongó zordan
feszülő kőszoborban,

az van a derűtelen
tarkálló képteremben,
külön minden keretben,
már az ecsetben;



mert zsarnokság ott van
jelenvalóan
mindenekben,
ahogy a régi istened sem;

mert zsarnokság van
az óvodákban,
az apai tanácsban,
az anya mosolyában,

abban, ahogy a gyermek
dadog az idegennek,
ahogy, mielőtt sügtál,
hátrafordultál,

nemcsak a szögesdrótban,
nemcsak a könyvsorokban
szögesdrótnál is jobban
bénító szólamokban;

az ott van
a búcsúcsókban,
ahogy így szól a hitves:
mikor jössz haza, kedves,

az utcán oly szokottan
ismételt hogy-vagy-okban,
a hirtelen puhábban
szorított kézfogásban,

ahogy egyszercsak
szerelmed arca megfagy,
mert ott van
a légyottban,

nemcsak a vallatásban,
ott van a vallomásban,
az édes szómámban,
mint légydög a borodban,

mert álmaidban
sem vagy magadban,
ott van a nászi ágyban,
előtte már a vágyban,

mert szépnek csak azt véled,
mi egyszer már övé lett;
vele hevertél,
ha azt hitted, szeretél,

tányérban és pohárban,
az van az orrba-szájban,
világban és homályban,
szabadban és szobádban,

mintha nyitva az ablak
s bedől a dögszag,
mintha a házban
valahol gázfolyás van,

ha magadban beszélgetsz,
ő, a zsarnokság kérdez,
képzeletedben
se vagy független,

fönt a tejút is már más,
határsáv, hol fény pásztáz,
aknamező; a csillag:
kémlelő ablak,

a nyüzsgő égi sátor
egyetlen munkatábor;
mert zsarnokság szól
lázból, harangozásból,

a papból, kinek gyónol,
a prédikációkból,
templom, parlament, kánpad,
megannyi színpad;

hunyor-nyitod a pillád,
mind az tekint rád;
mint a betegség,
veled megy, mint az emlék,

vonat kereke, hallod,
rab vagy, erre kattog;
hegyen és tavak mellett
be ezt lehelled;

cikáz a villám, az van
minden váratlan
zörejben, fényben,
szív-hökkenésben;

a nyugalomban,
a bilincs-unalomban,
a záporzuhogásban,
az égisz erő rácsban,



a cellafal-fehéren
bezáró hóesésben;
az néz rád
kutyád szemén át,

s mert minden célban ott van,
ott van a holnapodban,
gondolatodban,
minden mozdulatodban;

mint víz a medret,
követed és teremted;
kémlelődsz ki e körből,
ő néz rád a tükörből,

ő les, hiába futnál,
fogoly vagy, s egyben foglár;
dohányod zamatába,
ruháid anyagába

beivódik, evődik
velődik;
töprengenél, de eszmét
tőle fogan csak elméd,

néznél, de csak azt látod,
amit ő eléd varázsolt,
s már körben lángol
erdőtűz gyufaszálból,

mert mikor ledobtad;
el nem tapodtad;
így rád is ő vigyáz már
gyárban, mezőn, a háznál;

s nem érzed már, mi élni,
hús és kenyér mi,
mi szeretni, kívánni,
karod kitárni,

bilincseit a szolga
maga így gyártja s hordja;
ha eszel, őt növeszted,
fiad neki nemzed,

hol zsarnokság van:
mindenki szem a láncban;
belőled búzlik, árad,
magad is zsarnokság vagy;

mert már miattad dermed
dacba a gyermek,
s lesz az öledben ringó
feleség ringó;

vakondként napsütésben
így járunk vaksötétben
s fesszengünk kamarában
futva bár Szaharában;

mert ahol zsarnokság van,
minden hiában,
e dal is, az ilyen hű,
akármilyen mű,

mert ott áll
eleve sírodnál,
ő mondja meg, ki voltál,
porod is neki szolgál.



Batta György (1943-) Egy mondat a szeretetről

Illyés Gyula emlékére

Hol szeretet van,
ott szeretet van,
nemcsak a Bibliában
rögzült Isten szavában,

nemcsak jó anyák mosolyában,
megannyi mozdulatában,
lelkük minden zugában;
ott szeretet van

nemcsak bölcs vénék
tanácsában: „az évek
ne a keserűséget
teremjék benned, a mérget”;

hol szeretet van,
ott szeretet van
és nemcsak abban,
ahogy mindegyik gondolatban

másokért dobban a költő-
szív szakadatlan,
ahogy az anya is
ott lüktet végig a magzatban -;

hol szeretet van,
ott szeretet van,
nemcsak mikor az ujjak
mell-kupolákra simulnak,

s forró szerelmi vágyban
tüzesedve a lázban
hevülnek vörösre gyúlva,
akár az úrhajó burka;

hol szeretet van,
ott szeretet van,
s fönnmarad holtodiglan;

nem számít, hogy a vágytól
feszülő kupolából
maradt csak roskadt sátor
az idő viharától,

s már nem az ujjak:
dermedt pillantások simulnak
enyésző testmezőkre,
mik eltűnnek örökre;

hol szeretet van,
ott szeretet van,
nemcsak az estben
aláhulló pehelyben,

e máris tökéletesben,
mert arányaiban
- jövőnk világunk váza? -
Is remekben,

mert simulásában,
arcodra hullásában,
ahogyan gyöngéden
megérint az éjben,

abban szeretet van,
s hol szeretet van,

puska nem dörren,
vér nem fröccsen,
nem sújt tudatlan
ököl sem váratlan,

edényeit a vér
nem hagyja el a testben,
kering erekben,
nem buzog sebekben;

torkolattüzek ibolyákban
égnek csak,
szelíd lángban;

hol szeretet van,
ott szeretet van,
számócafej a vércsepp,
igézve nézed:

láthatsz fűszálat,
áldott, sörényes fákat,
tornyokat, kupolákat,
de sehol katonákat;

hol szeretet van,
nem baj, hogy más vagy,
más a honod,
a templomod,

s nyelvemben,
lélek-emelte versedben
másként zendülnek
az igék, csendülnek



rím-harangok;
hogy mongolos az arcod;
szabad, hogy a szavak
hozzád vonuljanak,

mint hegyről a nyáj,
és senkinek sem fáj,
hogy bennük még véreid rakta,
Szent István látta

tüzek parázslanak,
Mátyás felhői gomolyganak,
budai paripák fújnak,
holtakért gyertyák gyúlnak;

ott nem félsz,
élsz
csillagfénnel a szemedben,
nem gyűlöletben,

hisz tudják, tüdő halványlik,
szív-moraj hallik,
oxigén-tüzek égnek
benned is, - piroskékek -,

s lám, arcodon is közös a bélyeg:
a halál süttötte enyészet –
nézheted,
mint állat bőrén a jelet -;

hol szeretet van,
-elpusztíthatatlan-,
űri áradatból,
az időfolyamból

arany szemcséd kimosható,
s a világot belőlük összerakod;
mint ködből a tornyok,
felhőkből az ormok

ember s táj előragyog,
megláthatod
minden keservek könnyét,
fájdalmak fekete gyöngyét,

mert minden, mi kín,
a lélek fényútjain
hozzád is átszáll,
veled is munkál:

fáj, bárhol a zsarnok,
égetnek szenvedő arcok,
szemükből a kiáltás
roncsoló sugárzás;

fénytű hördül történ
füst fojtva a völgyben,
zengő kövekből hallik
vizeken halál iramlík,

rémülten hordod
 kozmikus sorsod,
mint a bogár, ahogyan
lőki-viszi a folyam,

sodorja hullt falevélen:
-nincs menekvés
földön-égen? –

kérded esetten,
félelem-sebzetten,
idő-szegekkel verten
a lét-keresztben,

már-már abban
a végső pillanatban,
ahonnan tovább nincsen –
s ekkor fénylik fel Isten

szívedben,
minden sejtédben;
általa emberré épülsz,
már csak a jóra készülsz,

röpít a kegyelem gyorsan
aranyló hit-burokban,
virágzol,
békét sugárzol,

s mint betlehemi fényözön,
előnti bensőd az öröm,
hogy benned szeretet van,
kiapadhatatlan;

látod,
hogy nővi be a világot
mint fénylő moha
arcok s virágok mosolya;



*halál nem rettent;
serkent,
a jóra törekedhetsz,
másokért cselekedhetsz,*

*nyújtod a kezed
s tenyeredre veszed
akár egy cinegemadárkát
a Földet, ezt az árvát,*

*ezt a vergődőt, vérzőt,
lángokban égőt,
csapzottat,
meggyalázottat;*

*simítod, ne remegjen,
gyógyuljon, ne ernyedjen,
világfán fényesedjen,
csak arról énekeljen:*

*„ahol szeretet van,
remény és jövő van;
hit ez a dal is, ez a hű,
ez az érted is szóló mű,*

*mely majd ott áll
a sírodnál,
megmondja, ki voltál,
porod is neki szolgál”.*



Márai Sándor a hazáról

*Mindig, mindent adjál oda a hazádnak. A világnak
nincsen semmiféle értelme a hazád nélkül. Ne várj jót
a hazától, s ne sopánkodj, ha megbántanak a haza
nevében. Mindez érdektelen. Egyáltalán: semmit sem
várja a hazádtól! Csak adjál, azt, ami a legjobb az
életedben. Ez a legfelsőbb parancs. Bitang, aki ezt a
parancsot nem ismeri.*







Andrasovsky Barna

Andrasovszky Barna Társadalom-egészség-tan

Végveszélyben van a magyarság!

1993-ban, pár évvel a rendszerváltás után 73 taggal megalakult a Magyar Egészségügyi Társaság, melynek első, tehát alapító, – azóta már örökös és tiszteletbeli – elnöke Andrasovszky Barna, a magyarországi gyermek-tüdőgyógyász hálózat megszervezője lett. Barna bátyánk 1924-ben a partiumi (Románia) Szilágynagyfaluban született, mindössze négy évvel a trianoni országcsönkítés után, s talán ezért is történik, hogy folyamatosan tanulmányozza és elemzi a magyarság helyzetét, különösen a népesség egészségi állapotát és az utóbbi évtizedekben megindult fogyását. A vele való beszélgetés nemcsak azért élvezetes, mert – gyengülő látását leszámítva – kiváló állapotban van és bőséges élettapasztalathoz bölcsesség társul – hanem azért is, mert egészében látja, hiszen megélte a magyar történelem egyik legtragikusabb korszakát. Ezért is volt nagy esemény számára a Magyar Egészségügyi Társaság megalapítása, „mert lehetőségünk volt sok örömet szerezni az önhibájukon kívül határainkon túl élő magyar testvéreinknek. A társaság létrejött – az egészségügyet szolgálók munkájához elengedhetetlen szakmai ismeretek cseréjén túl – a legnagyobb örömet a nagyvilágban szétszóródott magyar orvosok és egészségügyi dolgozók egymásra találása jelentette.” Andrasovszky Barna születése idején Szilágynagyfalu három-

ezer lelkes vegyes (román, szlovák, zsidó, cigány), de döntően magyar lakosságú település volt. Édesapja 12 község húszezer lakosának volt a körorvosa. Rendkívüli elfoglaltsága mellett a végigharcolt világháború eseményeiről, a magyarság eredetéről, a csángókról, székelyekről mesélt a legtöbbit. Hitte, hirdette, hogy Erdélyt csak a magyar anyák segítségével tudjuk visszaszerezni. Édesanyja tanítónő volt, a református nőszövetség vezetője. A szűk családi körben 14 pedagógus és 11 orvos volt. A rendszeres családi találkozások alkalmával vagy az oktatásról, vagy a betegellátásról vitakoztak. Barna bátyánk a gyógyító orvoslás minden lépcsőfokát megjárta. Körzeti orvos, járási, megyei kórház orvosa, rövid ideig klinikai gyakornok volt, végül 34 éven át szakkórház vezetője és megyei szakfőorvos!

- Tisztelt Elnök Úr, Ön évek óta figyelmeztet, hogy túlzás nélkül állítható: a magyarság végveszélyben van, s csak ennek felismerése és a tudatos intézkedések állíthatják meg a népességfogyást. Ugyanakkor helyre kell állítani az emberek egymás iránti, s a magyarság jövőjébe vetett bizalmát. Történelmünk során is voltak hasonló helyzetek?

A honfoglalás óta eltelt több mint 1100 év alatt a Kárpát-medencében letelepedett magyarság sokszor került válságos helyzetbe. 1241-ben, a muhi csatavesztés után a tatárok pusztították végig az országot. IV. Béla bölcs intézkedéseit követően az ország talpra állt, s Mátyás király idejében Európa egyik jelentős hatalma volt. A mohácsi vész 1526-ban az ország szétdarabolásához vezetett. Az addig közel száz százalékos magyar lakosság aránya a gyilkolások és elhurcolások következtében aggasztóan lecsökkent. A 150 éves török megszállást felváltotta a Habsburg uralom. A megfogyatkozott, meggyengült magyarság ismételen megpróbálta visszanyerni szabadságát, 1703-ban II. Rákóczi Ferenc, majd 1848-49-ben Kossuth Lajos kísérelte meg az ország függetlenségének kivívását. Az 1867-es kiegyezés látszólagos függetlenséget eredményezett, de valójában Magyarország akkor is az osztrák érdekeket szolgálta... És következett a trianoni békediktátum, a szétdarabolás... Magyarország területének és a lakosság lélekszámának több mint kétharmada idegenek kezére került. Ugyanakkor a megmaradt csonka haza négy évszázad után megszabadult az osztrák uralomtól, függetlenné vált, viszont a nyersanyagaitól megfosztott, a megszálló



román csapatok által kifosztott, félmillió menekültet befogadott ország gazdaságilag a csőd szélén állt. A helyzetet súlyosbította az 1919-es kommunista rémuralom, s az azt követő ellenforradalom. Ebben a szinte reménytelen helyzetben a kormányzóvá választott Horthy Miklós erélyes fellépésének köszönhetően helyreállt a törvényes rend. Az anyagilag, lelkiileg megroppant, megalázott nemzet felemelkedését csak az állam érdekeit képviselő vezetők áldozatvállalásától és az összefogástól lehetett remélni. Bethlen István miniszterelnök és munkatársai, elsősorban Teleki Pál és Klebelsberg Kunó történelmünk legjelentősebb államférfiai közé tartoztak.

- Egyre gyakrabban emlegetjük Klebelsberg Kunót ...

Ő volt az, aki a reménytelennek tetsző helyzetben felismerte, hogy az ellenséges államokkal körülvett Magyarország csak a szellem erejével tud felemelkedni. Klebelsberg Kunó egy, az 1686-ban Buda visszafoglalásakor vitézségével kitűnt, és ezért grófi címet elnyert katonatiszt leszármazottja. Édesanyja dunántúli kismemes család sarja. Édesapját korán elveszti. Székesfehérváron a ciszterci rend iskolájában tanul. Érettségi után Budapesten, Berlinben, Münchenben államtudományokat, történelmet és közgazdaságtant hallgat. 1922-31 között a Bethlen-kormány közoktatásügyi minisztere, de 1932-ben váratlanul paratífusz fertőzésben meghal. Rendkívüli képességeit jellemzi, hogy a rendelkezésére álló, mindössze kilenc év elegendőnek bizonyult számára a csonka ország oktatási-nevelési szerkezete jelentős, sok hasznot hozó átszervezésére. Minisztersége kezdetén hozta létre a Collegium Hungaricum hálózatát, itt ösztöndíjasok tanulhattak. Csaknem kétezren nyerték el az ösztöndíjat, köztük pl. a későbbi Nobel-díjas Szent-Györgyi Albert, vagy Bay Zoltán, Keresztúry Dezső és Bibó István. A képviselőházban kettős harcot folytatott az egyetemekért és népiskolákért. „Nem népiskolákra és egyetemekre van szükségünk – mondotta – hanem népiskolákra és egyetemekre.” Harcot indított az analfabetizmus ellen. Több mint háromezer tantermet létesített a falvakban és a tanyavilágban. Elve volt, hogy az iskola gyermek számára gyalogszerrel elérhető legyen. A tanyasi, falusi iskolák mellett korszerű tanítói lakásokat is építtetett. Neki köszönhető, hogy a Pozsonyból átköltözött

egyetemet nem a budapestibe olvastották, hanem Pécssett önálló intézménnyé létesült. Vallotta, hogy az egyetem legfőbb feladata a kutatás. „Azok a nemzetek, melyeknél az egyetemeken nem folyik eredeti, alapkutatás, s a főiskolák is csak arra szorítkoznak, hogy a már felismert igazságokat tovább terjesszék, nagy nemzetnek nem nevezhetők.” Klebelsberg életművének központi eszménye a gyermek oktatása, testi-lelki egészségének megőrzése. „A magyar anya, aki világra hozza az újszülöttet és a magyar tudós, aki kutat és tanít, ugyanazt a célt szolgálja: Magyarország feltámasztását.”

Ön már bő négy évtizede, 1972-től foglalkozik a népességfogyással. Honnan merítette az adatokat?

A Somogy megyei Mosdóson működtem, s ebben a megyében már 1962-ben ki lehetett mutatni a negatív szaporulatot. Ezért beadványban fordultam a megyei tanácshoz, hogy felhívjam a figyelmet a népességfogyásra. Bizottságot is létrehoztak. 1981 óta aztán már országosan is kutathatók voltak az adatok. Óriási károkat okozott az 1956-ban bevezetett abortusztörvény: következtében meredeken zuhanni kezdett a születések száma. A magzatgyilkosságok korlátlan végzésének lehetősége egyetlen esztendő alatt félszáz ezer újszülött világra jöttét gátolta meg. Magyarországon fél évszázad alatt több mint hétmillió magzat esett ezen rendelkezés áldozatául! Vizsgálva a jelenlegi, végveszélyt jelző állapotokat egyértelműen kijelenthető, hogy a Kádár-Aczél-i fondorlatos, megtévesztő és aljas, nemzetellenes politika vezetett az anomias (a társadalom által elfogadott szabályok mellőzése) helyzethez. A közös nemzeti cél, a nemzetazonosság-tudat, az összetartozás érzete helyett az erkölcsi szabályok semmibe vétele, a bálványimádat, a pénz mindenhatósága torzította el az emberek helyes értékítéletét. A siker utáni hajszá háttérbe szorította, esetenként meg is szakította az egymás közötti kapcsolattartást, s a bizalmatlanság egyik forrásává vált. A bizalom hiánya a jogrendszerben is kézzel fogható, egyik eredője a nagyfokú bürokráciának, a korrupciónak, s ennek következtében a gazdasági helyzet romlásának. Mindezekből nyilvánvaló, hogy helyes értékítéletre, hiten és erkölcsön alapuló államra van szükség. Szellemileg, lelkileg ismét nemzetté kell válnia magyarságnak. Egy társadalom



állapota elsősorban a családok helyzetétől, az oktatás és az egészségügyi ellátás minőségétől függ. A mai Magyarországon születendő gyermekek több mint ötven százaléka csonka családban nő fel. A házasságkötések száma csökken. A felnövő fiatalok nemzettudatát szinte klúgozta az előző idők oktatási-nevelési gyakorlata. Néhány pécsi egyetemi hallgatót kérdeztem jópár éve vizsgáztatás közben Mosdóson a csángókról és a székelyekről. A csángókról nem is hallottak, a székelyeket „egy magyar fajta” népnek nevezték, de nem tudták megmondani, hol élnek?!

- Ennyire reménytelen a helyzet?

Remélem, nem. Kopp Mária és Skrabski Árpád vezetésével kiterjedt vizsgálatot végzett a Magatartástudományi Intézet egyik munkacsoportja a huszonegyedik század nyitó éveiben. Kopp Mária több tízezres népességet magába foglaló vizsgálataiból tanulmány született a lakosság lelkiállapotáról. Eszerint a magyarok reménytelenségi, depressziós állapota ugyan súlyosbodott, de a helyzet mégsem kilátástalan. „A magyarság eredendően, genetikailag nem depressziós nép, csupán a körülményei teszik azzá. Rendkívüli helyzetekben, pl. természeti csapások esetében vagy a romániai forradalom idején a lakosság össze tudott fogni, s az együttérzés felülmúlta a reménytelenséget.”

- Ön Társadalom-egészségtan c. könyvében az ilyen nevű tantárgy bevezetését szorgalmazza Magyarországon.

Mária Terézia már 1777-ben, Ratio Educationisa címmel arról értekezett, hogy „a tanulók egészséges életmódra való nevelése az iskola feladata”. Az iskolák és az egészségügy a XIX. században vált általános európai témává. E korszak kiemelkedő egyénisége, gróf Széchenyi István a testedzés egészségre gyakorolt hatása mellett kiemelt szerepet tulajdonított a hazafias nevelésnek. Az egészségtan, mint önálló főtárgy kötelező oktatását elsőként – Fodor József javaslatára – Trefort Ágoston közoktatásügyi miniszter rendelte el. Az 1843-ban egy Somogy megyei faluban született Fodor József iskolai tanulmányait Pécsen végezte. Bécsben megszerzett orvosi diplomájával Nagy Britanniában és több

nyugati országban járt, ahol a közegészségügyi viszonyokat tanulmányozta. Fiatalon, 28 évesen vált az akkor alakult kolozsvári egyetem tanárává, miután nem fogadta el a müncheni Közegészségügyi Intézet ajánlatát és visszatért a hazájába. Szerencséjére Eötvös József, majd Trefort Ágoston megértette, hogy az egészségügyi kultúra fejlesztése az általános műveltség szerves részét képezi, az egészségtan oktatása így a műveltség fontos tényezőjévé válhat. Az 1901-ben alapított orvos-biológiai Nobel-díjra felterjesztett Fodor József a kitüntetés egyik várományosa volt, de váratlan halála „törölte” őt a listáról. Életének főművét is, a kötelező egészségtan oktatását, az arra való hivatkozással, hogy a tanulók túlterheltek, abban az évben vették ki a tantervből...

- A klebelsbergi időszakról már szoltunk, de az élet úgy hozza, hogy újra és újra felmerül az egészségtan kötelező oktatásának fontossága.

A Magyar Egészségügyi Társaság Tudományos ülésein a szakmai elemzések mellett „a magyar nép betegségei” címmel rendszeresen tartottunk előadásokat nemzetünk sorskérdéseiről. Egyik konferenciánkon Fekete Gyula írórt kértük fel a hazánk demográfiai helyzetét elemző referátum megtartására. Fekete Gyula meggyőző módon mutatott rá a népünket fenyegető hatalmas veszélyre. Ez a kiváló ember írói karrierjét is feláldozva, a nemzet lelkiismeretének szerepét vállalva, az őt ért lealacsonyító kritikák ellenére is végezte felvilágosító munkáját, s az ő kezdeményezésére alakult meg a Százak Tanácsa. Remélte, hogy a száz elismert, nagytudású ember alkotta civil szervezet ajánlásai hatással lesznek az ország vezetőinek döntéseire. Kérésünkre a volt oktatási miniszterek támogatták az egészségtan bevezetését, azonban – Mádl Ferenc akkori oktatási miniszter kivételével – nem önálló tantárgyként, csupán a biológia, a testnevelés és az osztályfőnöki órák keretében. Ez azonban nem látszott hatásosnak. Aztán jöttek Hornék és ez a téma már nem volt érdekes számukra.

- A magyarság mai állapotában Ön már nemcsak az iskolákra, hanem az egész társadalomra kiható tantárgy bevezetését tartaná létfontosságúnak. Miért?



Mert nemcsak nálunk, de az egész civilizált Európában elsőszámú közüggé vált az élet újrateremtése! A magyarság is csak akkor menekülhet meg a pusztulástól, ha vezetői átértik: nemzeti sorskérdés, a legfontosabb közügy a népességfogyás megállítása. A társadalomnak tudatosítania kell, hogy egyénileg is felelősek vagyunk nemzetünk sorsáért. Minden törvénynek elsősorban a család, az anyaság védelmét kell szolgálnia. A tudatformálás érdekében, a jogi eszközöket is alkalmazva, a médiumokat is a közügy szolgálatába kell állítani.

Tisztelt Barna bátyánk, az Ön könyvecskéje 2010-ben jelent meg. Azóta nagyot változott a világ Magyarországon, előtérbe került a családok helyzete, változott az oktatáspolitikai és egyre világosabban látni, mi mindent kell még elvégezni a nemzet felemelkedése érdekében.

A jelenlegi helyzet, az Orbán-kormány munkája biztató. Remélem, hogy – Széchenyit idézve – Magyarország nem volt, hanem lesz. Hiszem, hogy amint Szent István országa a kereszténység bástyája, Hunyadi vezérletével a kereszténységet fenyegető mohamedán seregek feltartóztatója, az 56-os pesti srácok a kommunista korszak sírásói tudtak lenni, úgy az újjászülető Magyarország a globalizáció előtt fejet hajtó, a pénz bálványát imádó Európának a krisztusi tanításon alapuló helyes utat mutatja meg.

P.L.



Testi szállong

Oh hajnal, hajnal,
Szép piros hajnal,
Kibe Mária nyugogyik,
Jézus születik,
Pokol tőle töretyik.
Amott kerepegyik,
Amott kerepegyig egy kerek kápolna,
Kívül aranyos,
Belül irgalmas,
Abba térvekel a Boldogságos Szép Szűz Mária
Tér dig vérbe
Könyökig könyűbe
Néz a napkeletre
Ott láttya a zsidókat,
A kik hurcolják Krisztus Urunkat.
Testi szállong,
Véri hullong.
Az Úrjézus azt hatta,
Aki eztet este reggel elmongya
A' megyen a mennyeknek országába,
Mint a kisdedek.

Népi imádságaink – Erdélyi Zsuzsanna gyűjtéséből





Kellermayer Miklós

Kellermayer Miklós Az új világrend: GYÓGYÍTSATOK!

Minden ember istenfüggő élőlény!

Nem sokkal Kellermayer Miklós születése előtt Németország lerohanta Lengyelországot és kezdetét vette a második világháború. A család még Budapesten élt, édesapja híresen jó borokkal várta vendéglőjében a mulatni vágyókat...A háború azonban az ő életükbe is hatalmas változásokat hozott: a Kellermayer-család a Balaton-felvidéki Révfülöpön próbálta újraszervezni az életét. 1944-ben az ötödik évében járó Miklós súlyosan megbetegedett, kisgyermekkori tbc támadta meg. Szinte reménytelen volt a helyzete, de a sümegi Szűzanya meggyógyította. Talán azért, mert sokan imádkoztak érte, vagy talán azért, hogy elvégezhesse a földi életében rábízott legfontosabb feladatot: hirdesse az evangéliumot. Hirdesse, de úgy, hogy nem a papi pálya lesz az övé, hanem a kutatóorvosé. Hogy évtizedekig tartó, folyamatos vizsgálódásaival, kísérletezéseivel, felismeréseivel, s az azok alapján közzétett tanulmányaival, könyveivel bizonyíthassa: mióta az istenhit és a tudomány elszakadt egymástól, egyre nagyobb bajba kerül az emberiség... Hogy bármilyen helyzetet hoz az idő, bármilyen előadások peregnék a történelem színpadán, a lényeg nem változik: az ember számára örök időkre Jézus az Út, az Igazság és az Élet. Kellermayer Miklós kiváló diák volt és nagy jövő előtt álló ifjú gerelyvető atléta: sport tehetségére csakhamar felfigyeltek

– Budapestre került. Egy vállizomszakadás azonban véget vetett reményteljes sportolói pályafutásának... Talán azért, hogy Pécsen zavartalanul elvégezhesse az egyetemet, s minden erejét és idejét a világ valódi arcának megismerésére fordíthassa. Sokoldalúsága, teherbírása és szeretetteljes egyénisége lépten-nyomon megnyilvánult. A révfülöpi szőlőben az édesapja által rábízott legfárasztóbb munkákat is időre el tudta végezni. Később, családjával és három gyermekével módszeresen végigjárta a felvidéki várakat, hogy lánya és két fia a saját szemével láthassa, milyen elbűvölőek a Magas-Tátra alatti kincses tájak, a hajdani magyar királyság máig csodált építményei. Több, mint száz várat és várromot ismert meg édesapja segítségével a három Kellermayer-gyerek. Télen a történetükhöz fűződő mondákat olvasták fel nekik szüleik, felkészítve őket az utazásokra. A küzdeni tudás, a szívósság, a becsület, s az igazság kimondásának kényszere máig Kellermayer Miklós jellemvonásai közé tartozik. Vérében van a magyarság jövőjéért érzett felelősségtudat: szabadegyetemeket szervez, százszámra tartja léleknevelő előadásait a Kárpát-hazában, s bár nem a lelkesítő pálya az övé, mégis gyakran szól az oltáriszentségben élő Krisztusról a templomokban. Három gyermeke, tizenkét unokája és egy dédunokája van. Úton az olykor százkilométerekre lévő előadói helyszínekre ugyanolyan szenvedélyesen és türelemmel vezeti az autóját, mint ahogyan az új világrendről, mindnyájunk nagy feladatáról: nemzetünk és a beteg világ meggyógyításáról beszél. Most az ő gondolataiból adunk közre néhányat.

Aki alaposan elolvassa az újszövetségi Szentírást, arra a bizonyosságra jut, hogy Jézus hároméves nyilvános tevékenysége alatt szüntelenül gyógyított az e világi és a túlvilági életre, s ezzel örökérvényűen tudunkra adta, hogy a bűnök megbocsátása Isten gyógyítói tette. Életmentés, mert az e világi és az örökéletre egyaránt szól! Szélesebb értelemben az igazság kinyilvánítása, továbbadása, a tanítás is gyógyítás. Krisztus tehát akkor is gyógyított, amikor tanított, és mi is gyógyítunk, amikor igazat mondunk, igazat tanítunk. Mindezen túl konkrét kórokat, testi, lelki betegségeket, vakokat, bénákat, leprásokat és „ördögtől megszállottakat” is meggyógyított, de mindig hozzátette: „menj, és többet ne vétkezzél!” Tehát akit a földi életre meggyógyított, annak a bűneit is megbocsátotta, azaz teljességgel



megmentette az életét. Ezért nem véletlen, hogy közvetlen tanítványai is, és az első századokban az őskeresztények, az egyházatyák az egyedül igaz gyógyítót látták Krisztusban. Példát mutatott, de el is várta, sőt meg is parancsolta tanítványainak és minden követőjének, hogy ők is szüntelenül gyógyítsanak. Ez a parancsa ma is érvényes! Örök érvényű! Ha mélyen belegondolunk, hogy ez az igazi gyógyítás lényege, könnyen elfogadhatjuk, hogy Krisztus-követő csak az lehet, aki gyógyítóként éli életét. Aki gyógyító lelkületű, ezt a lelkületet mindenkinben, a közvetlen közelében élőkben is, és a távol élőkben, akár a Föld összes lakójában is fel akarja gerjeszteni. Így válik igazzá, hogy az egyháznak és benne külön-külön minden keresztény embernek a leglényegibb közös feladata, küldetése a gyógyítás és a gyógyításra nevelés! Krisztusnak, a gyógyítónak közvetítése a feladatunk minden megkeresztelt felé, mert Ő valóban gyógyítóként maradt itt velünk, emberekkel! Ez az állítás akkor is igaz, ha a tudomány és az istenhit szétszakadása miatt az elmúlt századokban a gyógyítás egyre inkább foglalkozássá, az orvosok és az ápolók pénzkereső foglalkozásává vált. Foglalkozássá, amely az istenhitől elszakadt, elméletkavalkáddal megbolygatott, és a „mindentudást” tettető modern tudomány(?) irányít. Foglalkozássá, amelynek tárgya az igazságot súlyosan meghazudva „az ember”, az emberi faj, a „homo sapiens” egyed, amelyhez nem tartozik külön misztérium, s amely ugyanúgy az „evolúció terméke”, és semmi más, mint az állat, mely „elhull örökre”. Nem! Az igazság, az örök igazság az, hogy az ember személy! Minden egyes ember egyedüli élőlény, akinek egyedüliségéhez misztérium, titok tartozik! A mostani bajok még a legmegájtaltabb istentagadónak, ateistának is bizonyítják ezt az igazságot. A baj jellege és súlyossága, amelybe az emberiség mostanra belesodródott, minden korábbinál világosabban, egyértelműbben bizonyítja az ember lényegét, bajt okozó képességét, személy voltát. Az az élőlény (az emberi személy), aki ilyen bajt tudott hozni a Földre, biztosan nem úgy él kötelezően egy faji létkeretben, mint az állatok, mint minden más élőlény. Az örömdetes igazság mindannyiunk számára, hogy személyesen vagyunk teremtetek és eredendően örök életre teremtettek! Ezt Henry Newman így fogalmazza meg: „Van két abszolút, s szembeszökően magától értetődő létező: én és a Teremtőm!” Ennél fontosabb, ennél lényegibb felismerés nincs! Földi élete során mindenkinek el kell jutnia

erre a felismerésre. Hiánya a bajba jutottságunk oka, elnyerése viszont gyógyulásunk záloga. A személyes szabadságunk miatt semmi sem automatikus az életünkben. Személyes vétkeinkkel, életellenes bűneinkkel, éppen a szabadságunkkal való visszaélésünk miatt újra meg újra elveszítjük az életünket. Hiszen az emberi személy úgy is meghatározható, mint bűnkövető élőlény! Élőlény, akinek gyógyítóra, életmentőre van szüksége. Igen, Krisztus, egyedül Krisztus a gyógyítónk, az egész emberiségé! Nélküle nincs, nem is lehet életünk, gyógyulásunk! Ilyen egyszerű! Egyszerű, mert igaz! Krisztusban tényleg igaz gyógyítónkat, életünk megmentőjét kell felismernünk.

Mivel a gyógyításban, a saját gyógyulásunkban is közre kell működnünk, tudnunk kell, mi is a feladatunk, mit is adott feladatként számunkra Krisztus. Tudnunk kell, különösen most, ebben a súlyos, általános megbetegedetségekben, nagy fokú bajba jutottságunkban, hogy mi a részünk a gyógyítás magasztos feladatában. Egy biztos, tétlenül várakozni, akár buzgón fohászkodva is, csodát váróan nem lehet. A csodavárás tehát nem más, mint Krisztus parancsának megszegése. Az igaz, hogy Isten nélkül, Krisztus nélkül nem tehetünk semmit, de hitünk csatornáján át, tőle erővel feltöltekezve, tennünk kell! Azért kaptuk a tudást, igaz tudományunkat tőle, és azért maradt itt erő- és enrgiaforrásként, hogy őbenne bízva még a legsúlyosabb sebzettségekből is meggyógyulhassunk. „A tizenegy tanítvány elment Galileába, arra a hegyre, ahová Jézus rendelte őket. Amint meglátták, leborultak előtte, bár néhányan kételkedtek. Jézus odalépett hozzájuk és így szólt: Én kaptam minden hatalmat égen és földön. Menjetek hát, tegyetek tanítványommá minden népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya, és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap a világ végéig.” „Az én kaptam minden hatalmat égen és földön” kijelentésével Krisztus azt adja a tudtunkra, hogy nélküle nem gyógyulhat meg senki. De azt is nyilvánvalóvá tette, hogy számára a legfontosabb, földre jöttének legfőbb célja a mi meggyógyításunk, életünk megmentése. Ezt így nyilvánította ki: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.” Tanítványává tenni mindenkit éppen azt jelenti, különösen most, különösen itt Magyarországon, ahol a bajba



jutottság éppen a népességhez viszonyítottan a legnagyobb arányú, a művi abortusz, az ádáz gyermekellenesség, az általános elszennyezettség, az öngyilkosságok, a korán halás és az erdőirtás mértéke miatt a legsúlyosabb, hogy mindenki gyógyító lelkiületűvé váljon, mindenki gyógyító legyen. Szent Ágoston mondja: „Meggzülettél a közreműködésed nélkül, de nem gyógyulhatsz meg, az életed nem mentheted meg a közreműködésed nélkül.” Tehát a tanítvánnyá válás egyszerre jelenti annak tudatosítását, hogy Krisztus nélkül, az Ő ereje, szeretete nélkül nem gyógyulhatunk meg sem az életünk földi szakaszában, sem az örök életre. Ellenben azt is tudomásul kell vennünk, hogy a magunk gyógyítása és embertársaink gyógyítása a mi feltétel nélküli, szeretetből fakadó, aktív cselekedetünk nélkül nem valósul meg. Tehát saját közreműködésünkhöz van kötve a gyógyulásunk. Mindebből az is következik, hogy a saját gyógyulásunk is, és mások gyógyulása is személyes elhatározásunkkal, az eddigi bűnös, beteg életünkkel való szakítással kell, hogy kezdődjön.

Ha évszázadok óta nem a tudomány és az istenhit szétszakítottságában élt volna az emberiség, és nem ebben a szétszakítottságban nőnének fel az újabb és újabb nemzedékek, az ember lényege, a szabadsága és a gyógyítás – vagyis a szeretet cselekvéssé alakítása – közötti kapcsolat mindenki számára érthető, természetes lenne. Szabad elhatározásból kell dönteni, hogy mostantól gyógyítok, gyógyító életet élek! Szabad elhatározás kell tehát a gyógyítás elkezdésénél is, és végig a végrehajtásban, ami, ahogy az imént meghatároztuk, a szeretet cselekedetre váltása. A gyógyításban tehát mindig benne van a másik szeretete, a másik megsegítése, szabad elhatározásból, önzetlenül, nem fizetségért, nem földi javakért, hanem Krisztus parancsának őszinte, szeretetből, szívből fakadó teljesítéséért. Krisztusnak az „és tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek” értelme nyilvánvalóan az ószövetségi szereteparancs teljesítésén túl az Ő saját parancsára, az „új parancsra” utalás. Ez a parancs, amit aztán végképp csak szabad akaratból teljesíthetünk, így szól: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szeretlek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást! Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért”. Kiterjesztve a gyógyításra, ez a parancs így teljes: gyógyítsatok, ahogy én gyógyítottam, úgy gyógyítsa-

tok, úgy gyakoroljátok a szereteteket, ahogy én gyakoroltam! Szabad ésszel tegyétek, mert csak minden félelemtől mentesen, a teljes szabadságban élve lehet úgy szeretni, úgy gyógyítani, úgy életet menteni, hogy akár a saját életünket is képesek legyünk feláldozni.

Eljutottunk a leglényegibb kérdéshez, ahhoz, hogy mit kell most nekem tennem? Mit kell nekünk, magyaroknak sürgősen tennünk? Mit kell nekünk, a Föld összes lakójának tennünk most? A válasz egyértelmű és világos: gyógyítani! Vége a kizsákmányolásnak! Vége a kizsákmányolásra épített igazságtalan meggazdagodásnak, a mások feletti igazságtalan uralkodásnak, a „halál civilizációjának”! A gyógyítás világrendjének ideje jött el! A személyes és közös elhatározás után a gyógyításhoz először az igazságot kell számba vennünk. Az igazságot magáról a bajról, és utána a bajba jutottakról, rólunk, emberi személyekről, mivel a baj, ami az emberiség 200 ezer éves léte alatt újra meg újra megjelent, minden kétséget kizáróan az újabb és újabb bálványimádásból fakadt. Azt kell tisztázni, hogy a mostanra feltoronyosult, bennünket most sújtó baj is bálványimádásból fakad-e? A válasz egyértelmű: igen! Ezután arra kell feleletet kapnunk, miképpen lett az emberiség újra bálványimádó, mindenkorábbinál általánosabban? A „bálványimádás”, az életellenesség azért lett általános, mindenkiére kiterjedő, mert mostanra az emberiség az életvitelében lett az. Krisztus 2000 évvel ezelőtti halála és feltámadása a mi megváltásunk által örökre eltörölte a bizonytalanságot Istenről, ami Krisztus előtt általában a bálványimádásokat eredményezte. Most mégis bálványimádó, saját magát és műveit imádó lett az emberiség, s ami a legelgondolkodtatóbb, hogy ez a legújabbkori „bálványimádás”, ez a legújabb kori életellenesség, az ún. keresztény országokból árad ki.

Mi, emberi személyek nem törvényfüggőek vagyunk mint a többi létező, hanem istenfüggő élőlények vagyunk! Két lehetőségünk van, választanunk kell! Vagy az egyetlen, igaz Istent, vagy a bálványisteneket választjuk. Aki közömbös, mert látszólag nem választ, az is ateista. Az emberi személyek számára a választás 2000 év óta könnyebb, mint korábban élt embertestvéreinké volt. Krisztus ugyanis, s ez mindenki számára cáfolhatatlan igazság-



gá válhat, tudást hozott, az igazság tudását ajándékozta az emberiségnek. Először is annak bizonyosságát, „Aki van.” Aki a mindenséget, és személy szerint minden egyes embert megteremtett. Tehát biztos tudását annak, akitől függünk. Akitől én függök: biztos tudását saját magamnak. Arra a lényegi kérdésre, hogy miként válhatott az emberiség 2000 évvel a megváltottsága óta újra bálványimádóvá, bizonyos eligazítást nyújt Szent Pál a Rómaiakhoz írt levelében: „Isten haragja eléri az égből az embereknek minden istentelenségét és gonoszságát, akik az igazságot elnyomják igazságtalansággal. Ami ugyanis megtudható az Istenről, az világos előttük, maga Isten tette számukra nyilvánvalóvá. Mert ami benne láthatatlan: örök ereje és isteni mivolta, arra a világ teremtése óta műveiből következtethetünk. Nincs hát mentségük, mert felismerték az Istent, mégsem dicsőítették Istenként, nem adtak neki hálát, hanem belevesztek okoskodásaikba és érteni nem akaró szívük elhomályosult. Kérkedtek bölcsességükkel és oktalanná váltak.” Szent Pál az öskinyilatkoztatásra utal, arra, hogy az első ember (emberpár) is észlelte, és 200 ezer év óta ma is minden egyes ember észleli önmagát és maga körül az anyagi világ összes szereplőjét. Ebből felismerheti Istent, a Teremtőt. Az Ő erejét, tökéletességét, szeretetét, s így csodálhatja, imádhhatja Őt. De éppen a lényege, szabadsága miatt a saját észleletét meghamisíthatja és a Teremtő Istent tagadhatja is. Sőt: magának isteneket választhat, gyárthat. Az elfordulás Istentől ítéletem szerint az írásbeliség kezdetétől vált tömegessé, generációkon átívelővé. Amikor a bálványimádás, a bűn telítődött, az életellenesség már pusztítóvá vált. Ekkor az Atya elküldte a Fiát, aki: „Értünk, emberekért, a mi üdvösségünkért leszállott a Mennyből. Megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától és emberré lett.”

Az első gyógyítási terület az életünk folytonosságát biztosító gyermekmentés! A televízió és a számítógép, valamint a vegyi kábítószeres korban a legfontosabb feladat ezek ártó, gyermekrontó hatásától őket megvédeni. A magára hagyott gyerek akkor is, ha rendezett családban él, s bármilyen kiváló iskolába jár, szinte biztosan áldozatává, rabjává válik ezeknek az ártásoknak. Egyetlen módja van e veszély elkerülésének, ha a gyermekek ébren töltött óráiért közös társadalmi felelősséget vállalunk. A kötelező tanórákon felül a lefek-

vésükig maradó időt, napi 6-8 órát a gyerekek testi-lelki gyarapodására kell fordítani előre programozott, aktív cselekvéssel. A családiasított óvoda, a családiasított iskola hivatott ezt a feladatot teljesíteni. Mindenekelőtt a gyerekek életkorához illő játékot kell tervezetten, vidámságban, szeretetben biztosítani. Az órarendbe iktatott tanórákon kívül a rendszeres, mindennap 2-3 órás testedzést, versenyszerű sportolást, az iskola vonzáskörzetében élő nyugdíjas korú, korábban kiváló sportolók bevonásával kell megvalósítani. Arra kell törekedni, hogy minden gyerek atletizáljon, ezen felül válasszon esetleg más egyéni sportot, de feltétlenül csapatsportot is. A tanórákon kívül kell a hit és erkölcsnevelést, a nyelvoktatást, a művészeti képzést és a kézművesség sok-sok fajtáját a gyerekekkel megszerettetni. Az egész napos családiasított iskolának legyen saját iskolabuszuk, a gyerekek iskolába- illetve haza szállításához. A családiasított óvodának és iskolának a település legegészségesebb, legkevesbé szennyezett pontján kell lennie. Egyetlen gyermek tehetségének kiművelése sem kerülhet hátrányba a szülők vétké, a szülők szegénysége, igénytelensége miatt! A gyerekek lelkében az Istentől kapott ajándék egyszerre egyéni és egyszerre közösségi kincs! Minden gyermeket mindennek előtt és felett egyedüliségének, személy voltának megélésére kell nevelni. Tudatosítani kell, hogy szeretetkapcsolatban van, lehet a Teremtőjével, a Szentháromság egy Istennel. De büszkévé kell tenni a nemzetére is, melybe beleszületett.

A gyógyítás, vagyis az emberiség nagy bajba jutottságát és kizsákmányolását követő új világrend megvalósítása energiafüggő. A csak hozzánk, emberi személyekhez tartozó, Krisztus által megparancsolt tevékenységhez, a gyógyításhoz energia kell. A gyógyításhoz szükséges erő, energia nincs benne a napsugárban, nincs benne a táplálékunkban, de nincs benne az elégethető fosszilis szénben, és az atomokban sem. Kizárólag a szeretet forrásában, Istenben, a Szentháromság egy Istenben van meg. Ehhez az energiához hozzájutni csak hitünk „csatornáján”, „kábelén” keresztül, istenszeretetünk által lehetséges. A gyógyításnak három pillére van. Az első az igazság tudása. Az igazság magáról a betegről és a betegség lényegéről, eredendő okáról. A második pillér, az erő, az energia, transzcendens eredetű, Krisztus által az Istentől kapható. A harmadik pillér a késedelem nélküli tett, a konkrét cselekedet.



Mivel a tett szeretetből fakad, úgy is fogalmazhatunk, hogy a gyógyítás nem más, mint Isten szeretetének közvetítése a bajba jutott ember, a bajba jutott emberek, a bajba jutott nemzet, a bajba jutott emberiség felé abból a célból, hogy életük legyen és bőségben legyen. A gyógyító lelkültre, az embertársainkat, különösen a bajba jutottakat szerető nevelést egészen korai gyermekkorban kell elkezdni.

Minden gyógyításhoz, a „gyógyítás új világrendjéhez” is az energiaforrás az eucharisztiaiban köztünk maradt Krisztusban van. Ezért a bajból való kimeneküléshez, a gyógyítás új világrendjéhez az intelmet, miszerint a XXI. században az emberiség vagy kereszténnyé lesz, vagy nem lesz, így kell pontosítani: vagy eucharisztikus lesz, vagy nem lesz!





Csókay András

Csókay András agysebész vallomása a csíksomlyói kegytemplomban

Végleg Krisztus követőjévé válni

Köszönöm a Jóistennek, hogy tizennegyedszer lehetek itt Csíksomlyón, s mind a tizenegyszer segítséget, útmutatást kaptam a Szűzanyától életemhez. Saját tapasztalataimról szólok, arról, hogy a Jóisten irgalmas szeretete hogyan hatott személyes és szakmai életemre, tudásomra az orvoslásban. Joggal kérdezhetné valaki, miért csak tizennegyedszer vagyok itt, mikor már 58 éves vagyok? Bizony, sok idő kimaradt addig, amíg először ide jöttem. Nem tagadhatjuk, hogy kisebb-nagyobb mértékben mindnyájan megjárjuk a tékozló fiú útját.

Elveszítjük – jó esetben csak rövid időre – a gyermekkorunk azt a szívbéli hitét, melyről egy hét éves kislány úgy beszélt három éves öcsikéjének, hogy „mesélj nekem a mennyországról, mert kezdem elfelejteni, hogy milyen.” Sportnyelven szólva a gyermekkor szívbéli hite a „legprofibb”, a legmagasabb szintű hit. Csakhát, ha egy sportoló nem edz, nem gyakorol, hiába volt világbajnok, ha jön a mérkőzés, alulmarad. Így van ez a hitünkkel is. A gyermekkor hite is el tud veszni. Sokáig nem érezzük a hiányát, nincs semmi baj. De egyszer csak jön egy nagy erőpróba, egy nagy kísértés, s akkor nem tudsz mihez nyúlni, nem tudsz megkapaszkodni. Van egy kedves jezsuita pap nagybátyám, ő mondta nemrég-

ben, hogy „bizony van a zuhanó repülőgépen is ateista. Én járom az elfekvőket, járok a halál küszöbén lévőkhöz, és bizony, akadnak, akik visszautasítják az általam közvetített isteni kegyelmet.”

A kamaszkor végén és az ifjúkor elején járó gyerekeinknél is megfigyelhetjük, azt a kritikus helyzetet, amelyben valamiféle tévesen értelmezett őszinteség hatására azt jelentik ki egyes, 17-18 éves fiataljaink, hogy „nem megyek gyónni, úgy is el fogom még egyszer követni.” Érvényes ez a bulizós életvitelre, a fiú-lány kapcsolatokban megjelenő visszasságokra, amikor nem az Isten törvényei szerinti élet zajlik. Sem ezek a fiatalok, sem a haláluk előtt álló idősebbek nem tudják elképzelni Isten végtelen irgalmasságát. Nem képesek elképzelni, hogy van Isten, s hogy most, amikor nagyon nagy baj van már, nem szabad visszautasítani a kegyelmet, azt gondolván, hogy miután egész életemben tagadtam az ő létezését, hogyan kapaszkodhatnék most utána?

És így is megtörténhet, hogy a szerencsétlen a Mennysországba jut, de milyen borzalmas érzés lehet úgy meghalni, hogy a semmibe, a megsemmisülésbe hullok vissza?! És miért történhetett ez így? Mert az illető eltávolodott gyermeki hitétől, nem „edzett”, nem „tréningezett”. Az eltávolodás után, ahogyan azt a saját életemben is tapasztaltam, az Isten továbbra is árasztja a kegyelmet, adja a jeleket. A kérdés az, hogy felismerjük-e ezt, vagy nem? Felismerjük-e azt, hogy meg kell tisztulnunk? A hittel foglalkozó szakemberek szerint a második megtérési hullám a negyvenedik esztendő táján jelentkezik. Maradva a tékozló fiú példájánál, nem olyan nehéz a disznóólból visszafordulni! Tudnillik ott nem jó lenni! A hitetlen embernek sem jó az a helyzet. Az elhatározás, hogy elindulok onnan vissza, könnyen megszülethet. A nagy kérdés csak az, hogy a hazafelé tartó úton ki tudsz-e tartani, illetve otthon mi lesz majd veled? Erről már nem szól a tékozló fiú története, bár az idősebb fiú példája mutatja, hogy aki a megvilágosodás útját járja, és nagyon sokan ebben a stádiumban vagyunk, az útközben felismeri farizeusi magatartását: bőven elkövetünk újabb bűnöket, pedig elkötelezett Krisztus-követőkké akarunk válni!



A megvilágosodás útján azonban mégiscsak kiteljesedik a kereszténységünk. Elmondom a saját példámat. Katolikus családban nőttem fel, hívőként, de kamaszkorom végére otthagytam a templomot. Nem hittem, hogy hetvenhét-szer vagy hétszer hetvenhét-szer is megbocsát az Isten, de el kell menni újra és újra meggyónni a kimaradt éjszakákat, a párkapcsolati bűnöket.

Hittem én a Jóistenben, csak éppen szép sorjában elhagytam a parancsolatait. Ebbe a hibába esik bele Európa és az országunk is: mindenki elkezd „a maga módján” vallásos utat járni, s ez óriási hiba! Kopp Mária neves magatartás-kutatónk húsz éves vizsgálódás után kimutatta, hogy a társadalomban nem az ateista a legveszélyeztetettebb csoport! Az ateista ugyanis vagy a természetben hisz, vagy, példának okáért, az anyagi világban, s ezekben van valami rendezettség, mert ezek is a teremtet világ részei.

De az, aki önmagában hisz, önmagát isteníti, és arról beszél, hogy majd ő határozza meg, miként menjenek a dolgai, miközben azért mégiscsak hiszeget a Jóistenben is – az jár a legvékonyabb jégen, az alatt szakad be a jég. Sajnos velem is ez történt, és sokáig tartott ez az időszak, mert a sátán csinosnak, bölcsnek mutatja magát, és azt gondolja az ember, megy az élet az Isten nélkül is! És valóban: vannak sikerek, nincs bukás, minden rendben lévőnek látszik. De egyszer csak beüt a baj, győz a kísértés, és az ember a súlyos bűnök útjára lép, ahonnan nagyon nehéz visszaküzdenie magát. Velem is ez történt, és bizony, csak öt-hat évi bolyongás után, 42 éves koromban sikerült meghozni a döntést, elmondani, hogy „Atyám, vissza akarok hozzád menni, elegendem van a disznóólban éleéstől, elegendem van a súlyos magánéleti, a házasság elleni bűnökből, a család elleni és az orvosi hivatásom elleni vétkekből. Adtam tanácsot én is az abortusz elvégzésére, mert azt találtam jó megoldásnak, házastársi hűtlenség roncsolta az életemet, fél évre ott hagytam a családomat, a gyerekeimet, és felismertem, hogy hiába próbálok haza menni, mindig visszakanyarodok a magam disznóóljához.

Nagy segítség egy házassági válságban a másik fél megbocsátó, irgalmas szeretete. Az ellen nagyon nehéz tenni, hiába próbál az ember mit kitalálni. De a gonosz lélek csak viszi az embert a bűn útján, és nincs más lehetőség: oda kell térdelned az Úr Jézus kereszt-jéhez, és ki kell mondanod, hogy „Én Uram, én Istenem, nem tudom egyedül megoldani a gondjaimat, mert porszem vagyok, kicsi vagyok, kevés vagyok, bocsáss meg nekem, és kérlek, segíts nekem!” Ezt az apró dolgot kell megtenni kicsi bűnben is és nagy bűnben is! És abban a pillanatban, ha ezt meg tudod tenni, be fog törni a szívedbe a kegyelem. Velem is így történt tizenhat esztendeje. Megkaptam azt az élményt, azt a jelet, amely segített elindulni az úton, visszavezetett Krisztushoz, hogy végleg a követőjévé válhassak. Utána még hibázhat az ember, de már nem szándékosan cselekszi.

Én a jelet, a visszavezető út jelét egy kereszt-élményben kaptam meg. Budapesten, a volt Domonkos rendi templomban a kereszt előtt térdeltem, és kértem Jézust, segítsen nekem! És ő rám nézett, és bólintott. Látomás volt ez? Megtapasztalás? Egyéni kinyilatkoztatás? Nem érdekes. Mindenki megkapja a jeleket. Onnantól fogva megfordult a sorsom. Egy pillanat alatt rendbejött a magánéletem. Született még két gyermekünk. Visszatért a gyönyörű diákszerelmem, de most már Krisztussal! És Krisztusban van minden házasságban örök szerelmem. Nem igaz, hogy a szerelmem eltűnik, de emberi erővel azt nem tudod végig vinni. Krisztusban azonban meg lehet élni az örök szerelmet. Ki tudtam teljesedni a hivatásomban is. Addig egy csőlátású orvos voltam, mindennemű kreativitás nélkül. És az Úr Jézus által egyszer csak megnyílt gazdag, belső érzelmi világom. Rózsafüzért mondó gyógyítóvá váltam, szabaddá váltak a gondolataim, jöttek az olyan ötletek, melyek mind a betegek javát szolgálták.

Súlyos koponyasérült betegekkel foglalkoztam, s ekkor, egy rózsafüzér imádság közben egy elgondolás, egy megoldás villant az agyamba. A koponyasérülések után nagy a nyomás az agyban, ezért levesszük a koponyacsontot, hogy ez a nyomás csökkenjen. A műtét után mindig az volt a probléma, hogy a két oldalon kitüremkedett agy elszorította a kéreg



ereit, s ennek következtében elhalt az agykéreg. Előző megoldásaink sikertelenek voltak, bekövetkezett a halál.

Egyszer egy tizenkét éves kislányt hoztak koponyasérüléssel, s ekkor – önkéntelenül – hangsúlyozom, önkéntelenül – az jutott az eszembe, hogy ezeket az ereket két kis „pillért” alkalmazva védem meg! És nem húnyt el a már „halálra ítélt” kislány! Én akkor nem ismertem fel, hogy mi történt, de amikor a műtét után Krisztus-élményben volt részem, s az addigi káromkodó, hektikus orvostól rózsafüzért imádkozó gyógyítóvá váltam, egy rózsafüzér meditáció kapcsán hirtelen „behullott”, hogy a „pillérek” valóban megakadályozták az agykéreg ereinek elhalását. Számomra ez megbizonyosodás volt, hogy az imádságnak, a hitnek lendítő erejű hatása van a kreatív gondolkodásra, a tudományra! Amikor Pál apostol azt mondja, hogy szüntelen imádkozzatok, ő nemcsak azért szól így, hogy megkapjuk a nagy csodákat, hanem azért, hogy az imádság által bennünk szülessenek meg azok a kis csodák, azok az alkotó ötletek, melyek előre, a jó irányba viszik az életünket.

Megoldják a párkapcsolati gondjainkat, tudományos és munkahelyi problémáinkat, csak ne hagyjuk el az imádkozást! Ne veszítsük el napi Isten-kapcsolatainkat, ne hagyjuk el a szentáldozást - éppen azokat a foglalatosságokat, melyeket olyan könnyű elhagyni, amikor a gyermekkori hitünkől kezdünk elszakadni.

(Elhangzott 2014. május 30-án. Befejezés a következő számban.)

Ide nem mer semmi rossz

Begyütt Jézus a házamba,
Házam közepén megáll.
Piros vérét hullajtotta,
Az egész házamat befolyta,
Szűz Mária helyét hatta,
Ide nem mer semmi rossz,
Ha lefekszek én ágyamba,
Mint Úrjézus koporsóba,
Fejem felett három angyal,
Egyik őriz, másik vigyáz,
A harmadik szegén bűnös lelkem várja.

Népi imádságaink – Erdélyi Zsuzsanna gyűjtéséből



Szent Koronánk uralmi rendjében élni

Kik vagyunk mi, magyarok?

Tisztelt Ember- és Honfitársam, valószínűleg tudod, mégsem árt figyelmeztetni rá: kétféle embertípus, és ennek megfelelően kétféle társadalom-modell működik emberlétünk kezdete óta a világban. Mint egyének másokért vagy másokból (mások rovására) élhetünk. Az első esetben két-két ember vagy embercsoport között minden fajta küzdelem csakis egymásért folyhat. A tétje pedig az, hogy a másik félben szunnyadó értékeket felszínre hozza, kibontakoztassa. Az ilyen küzdelemnek nincs vesztese, győztesnek pedig az a fél mondhatja magát, aki a másikat maga fölé tudja emelni. A mi mondai őstörténetünkben ezt a küzdelemtípust Hunor és Magyar életvitele példázza.

A másik esetben a küzdelem az egyéni, illetve a csoportérdek kíméletlen érvényesítésére irányul. Az erkölcs ebben semmiféle szerepet nem játszik. Az érdek pedig a következő stratégiát diktálja: tudd meg, ki lehet jobb nálad, és idejében semmisítsd meg! Az ilyen típusú küzdelemből szükségszerűen a rosszabbik fél kerül ki győztesen, az áldozat pedig az ártatlan testvér lesz. Példa rá a bibliai Káin, illetve az indoeurópai hagyomány ugyancsak testvérgyilkos Romulusa. Ha az emberiség ezt a viselkedés-modellt érvényesíti mindennapi gyakorlatában – ma, sajnos, ezt tapasztaljuk mind a gazdasági, mind a politikai életben! – a leépülés feltartóztatatlanul bekövetkezik. A másik rovására történő érdekérvényesítés ugyanis az állatvilág jellemző viselkedési modellje, nem az emberé. Ezen az úton legfeljebb a főemlős (a majom) szintjéig lehet eljutni a törzsfelföldésben. Ha pedig történetesen emberösöktől származunk, óhatatlanul ide csúszunk vissza.

A társadalom-szerveződés kétféle alaptípusa ezek szerint így alakul: ha a káini-romulusi (értsd: szemita-indoeurópai) modellt akarom érvényesíteni, mindenek előtt zárt rendszere-

ket kell képeznem az emberközösségeken belül, és el kell hitetnem velük, hogy ezekből csak oldalirányban lehet kijutni. (Már tudnillik, ha engedem.) Valójában felfelé mindig nyitott az út, de az ég irányába való közlekedésnek még a lehetőségét is módszeresen eltitkolom előlük. Ilyen zárt rendszer lehet egy termelő üzem, egy iskola, azon belül egy-egy osztály, egy energiaszolgáltató, ügyintéző vagy hírközlő rendszer, de ilyen lehet egy természetellenes határok közé kényszerített ország is. Ha pedig a múltjuk felé is el tudom zárni őket, biztos lehetek benne, hogy nem lesz jövőjük. Az ilyen típusú zárt rendszerekben aztán egyenlő működési esélyeket kell biztosítanom a másokért élő és másokból élő egyedeknek ...

Legyen példa a zárt rendszerre a tyúkudvar, benne az egymásért élő egyedek a baromfiak, a rajtuk élősködő egyedek – példának okáért – a közjük zárt rókák. Belátható, mi lesz a baromfiudvar sorsa, ha jogegyenlőséget hirdetünk meg a tyúkok és a rókák között.

Az ilyen társadalmi rendszert hagyományosan demokráciának nevezzük, és magyarrá ezt a szót népuralomnak fordítjuk. Valójában azonban ebben a működési modellben – akár a jelenkori, akár a múltkori gyakorlatot nézzük – nem a nép, hanem az arc nélküli alattvalókból összeverődött tömeg a jogok gyakorlója. Ez azt jelenti, hogy egy élősködő senkiháznak ugyanolyan mértékű a beleszólási lehetősége az államügyek intézésébe, mint annak az egyének, aki egy élet önfeláldozó munkájával építi, gyarapítja a közösséget. Újabb időkben a helyzet annyival romlott, hogy a demokrácia „népi”-ből „gépi”-be fordult át, amennyiben egy-egy választás közhírré tett végeredménye elvileg korlátlan mértékben manipulálható a gépi adatfeldolgozás „jóvóltából”.

Az ilyen típusú társadalom működését az ú.n. Gresham-törvény szabályozza. Eszerint – lexikon-adat, érdemes utánanézni! – „ha egy országban egyidejűleg kétféle pénznem van forgalomban, törvényszerű, hogy a rosszabb szorítja ki a jobbat.” Belátható: itt a káini modell érvényesüléséről van szó a pénzvilágban. A tétel érvényessége azonban nem áll meg a pénzvilág határán, hanem minden olyan zárt rendszerre (!) érvényes, amelyben egyidejű-



leg kétféle értékrend van forgalomban. A „másság” ilyenformán közvetlenül érdekelt abban, hogy minden vitás kérdésben a rosszabbik (az erkölcsileg alacsonyabb rendű) megoldást válassza, mert csak így tud sikerre vergődni.

Nézzünk most egy másik esetet!

Az egymásért vállalt küzdelem jegyében működő társadalomban nem a tömeguralom, hanem a magasabb elvek által irányított rend (idegen szóval „hierarchia”, vagyis „szent uralom”) határozza meg az egyedek, illetve a kisebb-nagyobb közösségek egymáshoz való viszonyát. Az ilyen működésrendű társadalomban minden és mindenki ott és addig jut szerephez, ahol és ameddig a képességeit a leghatékonyabban, illetve legeredményesebben tudja kamatoztatni – de nem a maga, hanem a köz javára!

Tudnunk kell: a teremtet világ – tudományos szakszóval: az Univerzum – nem demokratikus, hanem hierarchikus rendben működik. Ha egy társadalom hosszabb távra akar berendezkedni, a saját működésrendjét ehhez a tágabb, őt is magában foglaló egyetemes rendhez kell igazítania.

A hierarchikus rendszerű társadalom-működést egyetlen igazi veszély fenyegetheti, és az ellenzői minden esetben erre hivatkozva támadják. A zsarnoksággá fajulás veszélyéről van szó. Ez akkor következik be, ha a „szent uralom” kulcsfontosságú pozícióit – kakukkfőökként – hatalmi tébolyban szenvedő önjelöltek, vagy mindenre elszánt maffiavezérek kaparintják meg. (Példánknál maradványok: a rókok a tyúkudvarban.) Az egyetemes emberiség történelmében egyetlen olyan társadalomszerveződési modellt ismerünk, amelyik a hierarchia keretei között hathatósan el tudja háritani a zsarnokságba torkollás veszélyét. Ez a Szent Korona működési elve, illetve ennek az érvényesülése a napi gyakorlatban.

Sok szó esik mostanában a „Szent Korona-eszméről”, illetve a „Szent Korona misztériumáról”. Jobbára elmarad azonban a magyarázat, mit is értsünk ezeken a fogalmakon. A

továbbiakban e tárgykörben kívánunk rövid és lehetőleg közérthető meghatározással szolgálni.

Eszerint:

A Szent Korona felségterületén a jogok forrásaként nem hús-vér személy (a mindenkori király) tételeződik, hanem maga a Szent Korona, mint személyfölötti élő minőség. Ilyen módon ezeknek a jogoknak a kisajátítása és a velük való visszaélés elvileg is, gyakorlatilag is lehetetlenné válik. Miért állítható ez teljes biztonsággal? Mert a Szent Korona jogainak érvényesítése nem egyetlen személyre, a királyra hárul, hanem egyenlő arányban fogantatja azokat a nemzet és a király. Így mind a tömeguralomba, mind a parancs-uralomba csúszás lehetősége kiküszöbölődik. Ha az egyik fél hibázik, a másik jogszerűen és egyszerre mind kötelességszerűen javítja, illetve javíttatja a hibát. (Eddig tart a legszűkebb, közjogi értelemben vett meghatározás.)

Mindezek ismeretében könnyen belátható: végső soron nem a magyarságnak, hanem az emberiségnek a létérdekei diktálják a Szent Korona felségjogainak helyreállítását!

Minden ellentétes híreszteléssel szemben tudnunk kell: a Szent Korona által képviselt jogrend nem időleges érvényű! Ahogy tegnap érvényes volt, úgy érvényes ma is, amíg emberi közösségek emberhez méltó életet akarnak élni a földön. Ne felejtsük el: a világ egyetlen „szent” jelzővel megasztelt koronájáról van szó! Viselője, a magyar király pedig az egyetlen uralkodó a világtörténelemben, aki az „apostol” minősítést joggal viselheti. Ilyenformán a rend, amely a Szent Korona felségterületén érvényesül, a világmindenség – magasztosabban szólva: a Teremtő rendje.

Még néhány fontos tudnivaló. Minden ember, születésétől fogva egyszerre kétféle idő-nagyságrendben él. Mint egyén, az 365-66 napból álló ún. „kis évben”, mint valamely nemzet fia, egy kerekén huszonhatezer „kis évből” álló precessziós vagy „nagy Nap-évben.” (Ezek



nem asztrológiai, hanem asztronómiai, azaz szigorúan tudományos megalapozottságú adatok!) A magyar Szent Korona is ebben a kétféle nagyságrendben fejt ki a maga közjogi tevékenységét, amikor egyrészt a precessziós nagyságrendben élő nemzetre, másrészt a „kis éves” időkerethez kötött egyénre, a királyra – hangsúlyozottan így, együtt – bízta a benne megtestesülő jogok gyakorlását. A két tényező közötti összhang a hierarchia, azaz a „szent uralom” zökkenőmentes érvényesülésének záloga, elengedhetetlen feltétele.

Ez az összhang jellemezte a magyar királyság működését az Árpád-ház (eredetibb nevén a Turul-dinasztia) uralma alatt, majd kisebb megszakításokkal egészen Mátyás király haláláig. A Habsburg-korszakban ez a harmónia végzetesen megbomlott. Az 1867-es országgyűlésen a nemzetnek kényszer hatására le kellett mondania az ún. „ellenállási jogról”, amely addig felhatalmazta arra, hogy az uralkodó jogszerűtlen eljárása esetén akár fegyverrel is érvényt szerezzen – nem egyik vagy másik érdekcsoport, hanem kifejezetten a Szent Korona jogainak. Az egyensúly ennek következtében az egyszemélyi joggyakorlás, magyarán a parancsuralom irányába tolódott el. A nemzet, mint a Szent Korona „teste”, kiiktatódott a hatalom tényleges gyakorlásából, az országlakosok pedig, mint a „Szent Korona „tagjai”, kényre-kegyre kiszolgáltatott alattvalóivá silányultak az idegenszívű zsarnokoknak. Tapasztalati tény: ez az állapot mind a mai napig érvényben maradt, és országhatároktól függetlenül egyforma súllyal nehezedik a magyarságra. De ezáltal az emberiségre is!

A Szent Korona tagjaként ki-ki vállalhatja a benne és általa megtestesülő „szent uralmat”, hogy ez az uralom érvényre juthasson a Szent Korona felségterületén, földrészünk szívében, a Kárpát-medencében. Minden becsületes ember, aki hasonló szándékot nyilvánít ki, és hajlandó aszerint is élni, a Szent Korona tagok testvérévé válik, függetlenül attól, milyen nyelven beszél, milyen a bőrszíne, a vallása, nemzetisége. Egyetlen nagy családhoz tartozunk, egymásért élünk.

Szent Koronánk képrendje, benne a két ingyen gyógyító szent orvossal, királynak és nemzetnek egyforma hangsúllyal példázza: mi nem hódítani, hanem gyógyítani igyekszünk, az élet minden területén. Mert a világ ma nagyon beteg. És nem mutatós nál mutatósabb ígéretekkel, csakis személyes jó példával orvosolható.

P.G. (2007)

Nem a rózsa

Áll a rózsa a mezőbe
Nem rózsa, hanem Boldogságos Szűz Mária.
A szent jászolt egyengeti,
A szent fiát lefekteti,
Kipólyázza, bepólyázza,
Keresztet vet reája,
Mi is vessünk magunkra keresztet:
Atyának, Fiúnak, Szentlélek.

Népi imádságaink – Erdélyi Zsuzsanna gyűjtéséből







Klukon Edit

Mária Anya a budai vár fokán

Valóra vált Klukon Edit vágya

Egy esztendeje sincs még, hogy a budai vár déli falán megjelent Mária Anyánk és a gyermek Jézus. Bár „csupán” egy négy méter magas, kétalakos bronzszoborról van szó, amely a Dunára néz és a pesti oldalról is látható, rám ez a szoborállítás Mária-jelenésként hat. A 2013 november kilencedike óta látható remekmű azonban nem múló káprázat, hanem a remény naponta látható jele. Nagyboldogasszonyunk eljött közénk, hogy a mai elvadult, fegyverekkel és hazugságokkal teli világban együtt imádkozzon velünk Jézus fiához vétkeink megbocsátásáért, hogy mindannyian megtisztulhassunk, és felépíthessük Boldogasszonyunk számára a Világ Engesztelő Királynőjének kápolnáját, hogy a Földön szétáradhasson a béke és a szeretet.

A szoborállítás vágya Klukon Edit zongoraművész szívében született meg: ő kérte fel az Immaculata Alapítvány Köztéri Szobrok Emeléséért kuratóriumának elnökeként 2007-ben Mátyássy Lászlót a Mária Anya szobor elkészítésére. A művész arra törekedett, hogy műve emlékeztessen Mária és Magyarország különleges kapcsolatára, történelmünk azon pillanatára, amikor Szent István király törvényes trónörökös híján, Szűz Mária oltalmába

ajánlotta országunkat. Mátyássy László olyan szobrot kívánt megalkotni, amely az európai és a magyar gondolkodás egységét jelképezi, amely talán sohasem volt kézzelfoghatóbb, mint Szent István korában, és sosem volt időszerűbb, mint napjainkban. Az alkotás főbb vonásaiban igazodik Mária kanonikus ábrázolásához, egy lényeges pontban azonban eltér attól: Mária nem ér hozzá a gyermek Jézushoz, mivel kezét óvó mozdulattal előtte tartja, így módon a gyermek anyja teste előtt lebeg, érzékeltetve a misztériumot, a csodát, melyet a megtestesülés jelent. A kis Jézus kezét áldásra emeli, baljában gömböt tart, a világmindenséget szimbolizálva.

Vajon mi miből sarjadt Klukon Edit szívében, akár a bibliai mustármagocskában, az a hatalmas szeretet, amely a benne élő vágyból e gyönyörű alkotás felállításáig vezette? A jövőnkbe vetett hit élményével kívánt bennünket megajándékozni a huszonegyedik század második évtizedében? Országunk örököse, oltalmazó égi királynőnk iránti mélységes hálája munkált benne? Édesapja hűsége nemzetéhez, aki nem volt hajlandó megtagadni magyarságát és Mécs László verseskötetével a zsebében jött át a szülőföldjéről a Dunán át Magyarországra? A zene formálta a lelkét ilyen érzékennyé? A Liszt-művekből kiáradó mélységes Mária-tisztelet? Otthona csendje, a teremtés láthatatlan munkálkodása a virágokban és fáknak, a világnak, e szent alkotásnak csodálata? Vagy a bilbaói utcán, a körforgalmú csomópontban megtapasztalt megrendítő harmónia-érzet, amely a zajok és a sietség ellenére is hatalmába kerítette, s amelynek forrása a csomópont fölött magasodó Jézus-szobor volt? Az Erdélyi Zsuzsanna „által felnyitott, a nép szívébe temetődött, múlt-idő kristály-koporsójában talált archaikus népi imádságok – amikben a nép élt, s amik századokon át népünkben éltek titokban - bátorsága, tisztasága és látomásossága” lelkesítette? Klukon Edit az alapítvány köszöntőjében így vall: Zongoraművészként is hiszek a vizualitás szavakkal ki nem fejezhető, lelkünket felemelő csodájában. A szimbólum – anya gyermekével – egyetemes, mindenki magáénak érezheti. A helyszín kiválasztásakor fontos szempont volt, hogy a jelkép üzenete mindannyiunk számára elérhető legyen. Ez a műalkotás felfogásmódját és stílusát tekintve hidat képezhet a vár legkorábbi emlékei és korunk művészete között. A Mária Anyával Buda-



pest XXI. századi látképét szeretnénk gazdagítani azzal a meggyőződéssel, hogy a szobor szeretetet és békét sugároz majd felénk. A szoborállítást kiváló művészek és szakemberek munkája, sokak lelkes segítése, számtalan magánadomány és egyéb támogatás tette lehetővé.”

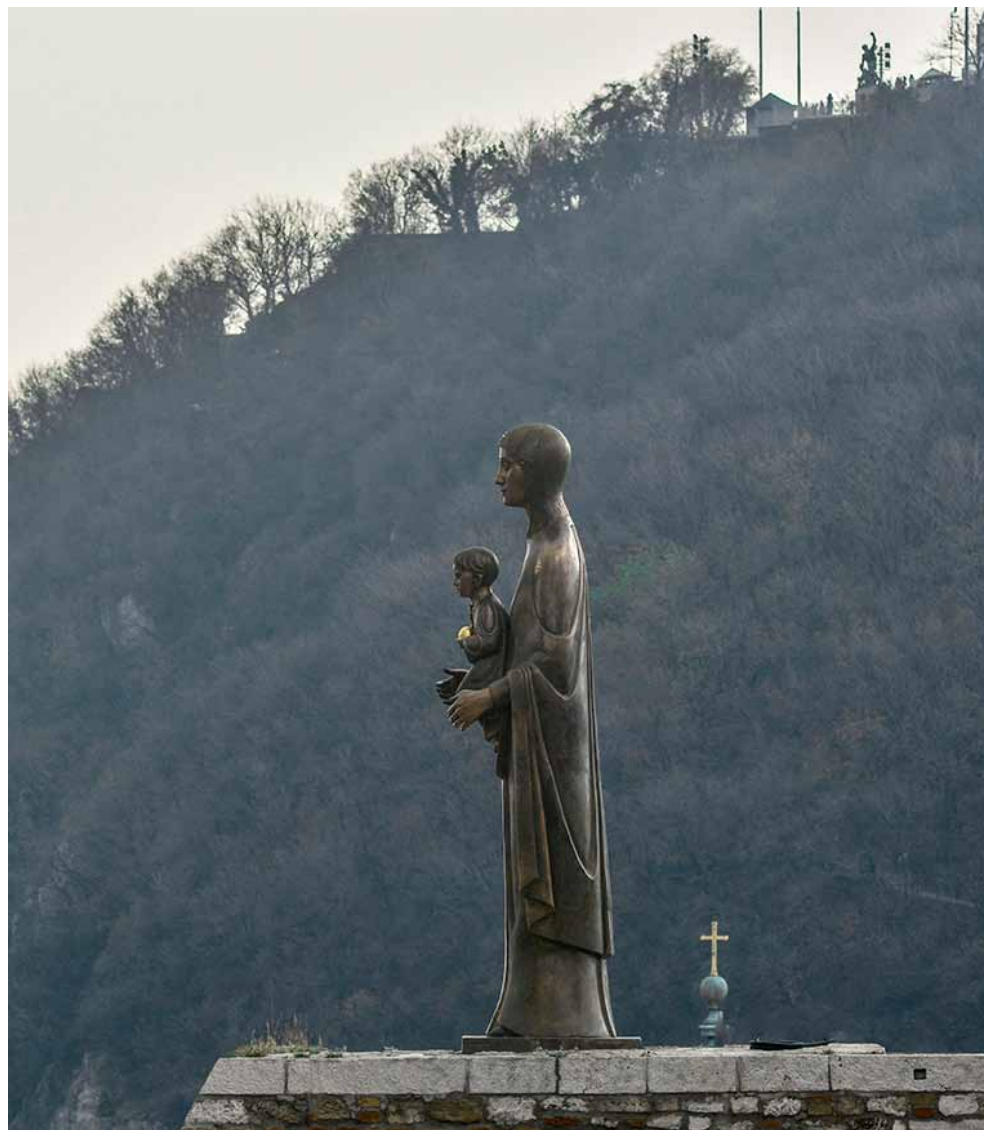
Nagy Gábor Tamás, a Budavári Önkormányzat polgármestere: Él egy legenda Budán: IX. Ince pápa, miután elhatározta, hogy kiűzi Európából a már Bécset fenyegető törököket, egységre szólította a kor európai nagyhatalmait és Magyarország, azon belül is elsősorban Buda felszabadítását tűzte ki célul. Elmondta, hogy megjelent neki a Szűzanya alakja és hirtelen értelmet nyert számára a BUDA szó. A beata virgo dabit auxilium régi fohásza új jelentést nyert: Budam Virgo Dabit Auxilium – a budai Szűzanya segítségét jövendőlte meg... Azonban hiába tűzték a hajdúk már júniusban a magyar zászlót a vár fokára, a törökök erősen tartották magukat. Az ostromló csapatok az esős idő beállta előtt haza akartak menni, amikor a vezérek szeptember elején még egy rohamra szánták el magukat: a Duna felőli oldalról ágyúzták a falakat. Egyszer csak egy falszakasz leomlott, s előtűnt a hajdani Nagyboldogasszony templomban korábban elfalazott Mária-szobor. A Gyermeket kezében tartó Madonnát a törökök elől rejtették el nemzedékekkel korábban, már senki sem tudott létezéséről. A keresztény katonák döbbenetben néztek felfelé. Az első ámulat hirtelen erővé változott, az ostromlók halált megvető bátorsággal indultak a falakra, ugyanakkor a várvédők ereje megtört. Egy óra múltán Buda felszabadult!

Dávid Katalin művészettörténész: Klukon Edit felhozott hozzám egy csodálatos Mária-szobrot, az ősi bizánci Máriáim – hadd mondjam a magaménak őket – egyik méltó utódát, azzal, hogy ezt a szobrot fel akarja állíttatni Budapesten. Letette elém az asztalra, s én ámulva néztem a három dimenzióban testet öltött ikon-reinkarnációt. Nem teljesen megfelelő a témához ez a kifejezés, de így kell mondanom, mert a szobor térbe állította, s ezzel megelevenítette az ősi bizánci, győzelmet hozó Isten anyját. A függőleges vonalakat hangsúlyozó kompozíciója pedig, mintha egy jelenés volna, annak csodálatos hangulatát idézi. Nincs Máriának glóriája, a gyermekének sincs, mégis a Szent Szűz és isteni Fia áll előttünk. A glória



hiánya mégis jelentős, mert Máriának és gyermekének alakját ezzel beemeli egy általános emberi világba, ennek a világnak a legnemesebb szférájába: az anya és gyermeke szentséges emberségébe. Néztam a szobrot és biztos voltam abban, hogy nem lesz itthon olyan, a kultúrát, a művészetet értő ember, aki ellenezné a mű köztéri felállítását. Mert gondolkozzék az illető a világról így, vagy úgy, legyen hívő vagy sem, tudja, hogy a művészetet nem határozhatja meg sem világnézeti, sem politikai, sem más, esztétikán kívüli szempont.

Erdélyi Zsuzsanna néprajztudós, folklorista: A nép Segítő Máriájában összeolvad az égi és a földi anya alakja. Egyszerre biztosítja az evilági és túlvilági védeltséget, a földi anya halálával sem szűnő szeretetet. Szeretet, oltalom, védeltség. Kulcszavak. Pontosan érezte, tudta ezt Szent István királyunk is, amikor 1038 Nagyboldogasszony napján felajánlotta országát Szűz Máriának, a mennyek királynőjének, a Regina Coeli-nek. Ezzel népét Szűz Mária, immár Patrona Hungariae védelme alá helyezte, aki az égből „vigyázkodik” rá, s imádkozik érte. Az égből, vagy bő ezer év múltán a budai várfalról néz körül, s teszi azt, amit egykoron Szent Istvánnak ígért. Klukon Editék Mária-szobrát azért is szeretem, mert az időtlenség érzetét kelti. Eszembe juttatja a IV. század egyik római katakomba freskóját, az imádkozó Máriát. Mária kitárt karral, állva imádkozik, ölében a gyermek Jézussal. Ezt a képi tartalmat most Mátyácssy László alkotása idézi fel. Nem Róma, Ravenna, Velence, Firenze, Bizánc vagy Kijev középkori templomaiban, hanem itt, a Duna partján, a huszonegyedik század elején.





Józsa Judit

Miért anyaország Magyarország?

*Józsa Judit kerámiaszobrász egyszerre
magyar, erdélyi, székely és korondi!*

Még javában tartott a román diktátor, Ceaușescu önkényuralma, amikor Korondon Józsa János hírneves fazekasmester családjában – a két fiúgyermek után – megszületett az áhított lány is: Judit. Korond színmagyar település a Székelyföldön: talán nincs is olyan, Erdélybe látogató, más országbeli magyar, aki ne járt volna ott, s ne csodálta volna meg a díszes padlóvázakat, tányérokat, bokályokat, tálakat, a székely népi kultúra ámulatot keltő, az otthonosság hangulatát árasztó kézműves tárgyait. A legkiválóbb korondi fazekasmesterek csak tiszta forrásból merítenek alkotás közben. Judit édesapja nemcsak áldottan tehetséges mestere hivatásának, hűséges őrzője a hagyományoknak, de sokoldalú is: ifjan freskófestéssel, tükörfoncsorozással és cégtábla-festéssel is foglalkozott, de ért a porcelánfestéshez is. Kísérletező alkatának tudható be, hogy sok festékanyagot maga állít elő: a gyönyörű vörösöket, kobaltkékeket vagy a habán kerámia pasztellszíneit ő keveri ki a különböző nyersanyagokból és ásványokból. Arra törekszik, hogy a korondi kerámia legősibb színeit és mázait visszahozza a mába. Judit édesanyja a kerámiatárgyak díszítését végzi, és persze, a családi tűzhely melegének őrzője. Lánya, aki kései gyermekként született, a műhelyben való „lábatlankodás” közben rátalált valamire, ami közelebb került hozzá, mint a korongo-

zás: vonzódni kezdett a kisplasztikához. Tizenegy éves volt, amikor első szobrocskáját elkészítette: egy keresztfára boruló székely asszonyt mintázott meg. A fejkendő anyóka halottját gyászolva borul a bádoggal lefedett keresztfára, ám arcán nemcsak az élet gyötrelme és fájdalma látható, hanem az elvesztett személy iránt továbbélő szeretete is. Azt hihetnénk, hogy Józsa Judit útja a szobrocška megmintázástól kezdve nyílegyenesen vezetett máig, amikor a magyar – és véleményem szerint nemcsak a magyar – kerámiaszobrászat kimagasló egyéniségét tisztelhetjük benne. Ugyanis gyereklányként ortopédsebész szeretett volna lenni! Kitűnően tanult, hogy orvos lehessen, ám amikor a székelyudvarhelyi kórházban nővérként gyakorlatozott, egyik betegének halála nagyon megviselte. Rádöbbent, hogy ő nem tudja magát túltenni az ilyen eseteken, pedig a vérbeli gyógyító akár már a következő percben is képes segíteni újabb betegén. Ezért határozta el – tizennyolcévesen – hogy a kerámiaszobrászat lesz az élete, s empátiáját, a bajbajutottak megsegítését, minden szeretetét és energiáját az alkotásaiba viszi majd bele, hogy együttérzését szobrai kisugározhassák magukból. És miután erre az elhatározásra jutott, felismerte, hogy mindazok az érzések, hangulatok és gondolatok, melyeket gyermekkor óta a lelkében hordoz, és művekké szeretne formálni, hogy – elsősorban a magyaroknak – megmutathassa őket, más környezetet igényelnek, mint a szeretett szülőföld. Magyarán: művészetének kibontakoztatásához az anyaországba kell telepednie! És ez az elhivatott, szikrázóan tehetséges, szívós és tiszta szívű nő 1994 óta Budapesten éli mindennapjait, lelki köldökszínőrával továbbra is édes szüleihez és Korondhoz kötődve. Az eltelt két évtizedben Józsa Judit a sorsát tervező Isten segítségével, rengeteg munka és sok-sok küzdelem árán megteremtette életműve máris jelentős, első részét, miközben saját galériát nyitott, a fővárosi zajokhoz és nyüzsgéshez viszonyítva csendes hajlékot és műhelyt alakított ki magának. Munkáit folyamatosan közönség elé viszi önálló tárlatain, miközben megtapasztalhatja, hogy kisplasztikáiból ugyanolyan erő sugárzik, mintha köztéri szobor méretűek lennének, mert ott van bennük az igazság és a szeretet. És ott van bennük a méltóság és a haza iránti hűség. „Mert ha magyarnak születünk, az elrendeltettség! A saját véreimre, a magyarságra és a székelységre nem hozhatok szégyent: jó hírünket kell elvinnem a világba.” Egyik remek alkotása,



a Patrona Hungariae, (A magyarok patrónája) például Kínába került! Két, nem kevésbé pompás munkáját a tisztelt olvasó is láthatja lapunkban.

Magyarország-anyaország

Józsa Judit számára is sok keserőséget hozott a 2004 december ötödikén megtartott népszavazás. Ő akkor már egy évtizede Budapesten élt, sokmindenbe belelátott, így ő már a referendum meghirdetésekor – kapjanak-e választójogot Magyarországon a határon túli nemzetrészek tagjai – hibának tartotta, hogy a kormány politikai szándékkal viszi a választók elé az ügyet. „Nem így kellett volna feltenni a kérdést! Azt kellett volna közölni a társadalommal, hogy mindegyik, elszakított területen élő magyart annak tekint az anyaország, aminek született, tehát magyarnak!” – vélte a kerámiaszobrász. Ez a megrázó hatású népszavazás indította el benne egyik legjelentősebb műve, a Magyarország-anyaország szoborkompozíció világrajöttét. Mesélje el ő maga, hogy mit fejez ki ez a remekmű? Hogy miért anyaország Trianon óta Magyarország? „A főalak, Magyarország, a szerető, büszke anya magyar népi indás növényi ornamentikával díszített hármashalmon ül és a gyerekei veszik körül. Minden gyermek egy-egy Trianonban elszakított nemzetrészt testesít meg. Magyarország, az anya a Szent Koronával a fején, magyar viseletben egy kisdedit tart a bal karjában. Az anya jobb karjával az Erdélyt megtestesítő fiút öleli, aki székely népviseletben áll, édesanyját támogatva. Tarisznáján Erdély címere látható. A fiú egy szép, befont hajú, ülő kislány kezét fogja, aki a Partiumot képviseli. Kendőjére Nagyvárad címerét véssem. Az, és a viselete azonosítja őt. A jobb oldalon, lent térdeplő kisfiú Délvidéket jeleníti meg. Derékövén középen, hátul Bács-Bodrog vármegye címere látható. Az anyát a bal oldalon álló leánylak öleli át, Erdély kezét is fogva. Ő Kárpátalja. Vállkendője közepén láthatjuk Bereg vármegye címerét. A lány a Felvidéket formázó Érsekújvár környéki népviseletbe öltözött, ülő fiú kezét fogja, levetett kabátkájára vésve fedezhetjük fel Nyitra vármegye címerét. Végül a lehuppanó, pici lány Sopron tájéki népviseletben a nyugati magyarságot testesíti meg. Pruszlíkja háti részén Vas megye címere van. A kompozíció fontos eleme, hogy mindegyik gyermek egymás kezét fogja, az



összetartozást hangsúlyozva. A két legkisebb gyermek az anya lába előtt a magyar címet tartja. A gyermekek körülölelik az édesanyát, tekintetük anyjukra szegeződik. Mindez azért van így, hogy pillantásukat minden magyar múzsájára, a gyönyörű hazára, az Anyaországra irányítsák! Az ölbéli pólyás a csángó magyarság: ezt a pólya motívumai jelzik. Ő a legkisebb, neki van leginkább szüksége a segítségre, hiszen mindig a legelesettebbet kell megsegíteni!” E kis műleírás után talán érthető, hogy az olykor kritizált anyaország kifejezés nem véletlenül született meg, hiszen használata mind érzelmi, mint értelmi szempontból érthető.

Magyar család

A hatalmas szoborkompozíció alapja gyökeres szilfatörzs. A műalkotás közép- és átlós tengelye keresztre utal, míg a gyermekek elhelyezése balról jobbra indulva szabályos kört formáz. A kör a világmindenség, a teljesség, a tökéletesség, az egység jelképe. A magyar családmódel ezt az eszményt testesíti meg úgy, hogy a boldogság és a szeretet melege lengi körül. (Mérete 40 cm-es posztamensre helyezve: magassága 175 cm, szélessége 115 cm.) A szerteágazó gyökerű, keményfa törzsből kiemelkedik a szép, magyaros arcvonású házaspár mellrésze. Az édesapa szeretettel öleli magához hitvesét, aki mosolyogva simul hozzá, karjában kisded gyermekével. Erdélyben, ha egy családba négy gyermek születik, azt tartják, hogy „az első az anyáé, a második az apáé, a harmadik az egyházé, a negyedik a hazáé.” Az alkotó a csaknem életnagyságú hatalmas szobrot a budapesti Belvárosi Nagybaldogasszony Plébániának adományozta, ahol műve a keresztlő kápolnában fogadja az Úr színe elé hozott gyermekeket és családokat. Ez a magyar jövőbe mutató alkotás Józsa Judit lelki tükré: készítője Istennek tetsző világlátását sugározza magából.



Boldogasszonnak három csöpp teje

Én lefekszek én ágyamba
Mint Úrjézus koporsóba
Nehéz álom el ne nyomjon
Csalárd ördög meg ne csaljon
Számba szent kenet
Fejem fölött szent kereszt
Őrizz angyal éjfélig
Boldogságos Szűz Mária virrattig
Krisztus Jézus mind éltig
Piros hajnal hasadék
Mária bennem nyugoggyék Úr tüle születék
Pokol összetöreték
Eleven ostya Uristen
Neked adom lelkemet,
Fekete földnek testemet
Tőled várom lelkemet
Ha én gyovont ember lehetnék
Mária kapun bemennék
Ott vannak a szent angyalok
A zsidók átvették
Piros vére hullaték

Szent angyalok fölszették
És azt mongya Krisztus Jézusnak szent lelke
Aki ezt aaz imáccságot este reggel elmongya
Bizon bizon velem lesz
A Paradicsomkertbe az örök dicsőségbe.
Én kimegyek én ajtóm eleibe
Feltekintek magas menbe
Nytva látom Mennyország ajtaját
Abba látok apró madarakat
De nem apró madarak
Hanem szárnyas angyalok
Szárnyuk alatt korona
Koronába igaz kert
Paradicsomkert
Közepiben aranyágas
Aranyágason aranyszög
Aranyszögön aranykendő
Krisztus Jézusnak három csöpp vére
Boldogasszonnak három csöpp teje
Aki ebbe megmosdik s az arany kendőhő törüközik
Úgy mehet a Jézus Krisztus színje eleibe amen.

Népi imádságaink – Erdélyi Zsuzsanna gyűjtéséből





Nagy János budai Esterházy szobra

Aki mindnyájunkért élt: Esterházy János (1901-1957) vértanúnk

Esterházy János most is itt van velünk

Az esti mise végetért. A templomból az Esterházy János szenvedéstörténetét leíró könyv bemutatójára vonulnak egy kis felvidéki falu magyarjai. A szívükből felszállt imák utolsó fénybolyhoscskái még fel-felragyognak fekete ruháik szövetén. A közösségi házban a falu papja, polgármestere és a könyv szerzője várja őket. Együtt van mindenki, s miközben leszáll az est, szavak és vetített képek által életre kel köztük valaki, akit maga alá akart temetni a történelem, ám a hazugságokat elgörgette az idő, mint az ama barlang nyílását elzáró sziklát a feltámadt igazság.

Az egyik fényképen a boldog Esterházy családot látjuk: az édesanyát, az édesapát és a három gyermeket – a két lányt és a kis Jánost. Az édesapa már a 20. század nyitányán tudja, nagy a baj: eszmefertőzés bomlasztja a nemzetet: a magyarság elfordul Istentől. Idősebb Esterházy János ezért a kastély könyvtárában rója figyelmeztető sorait, ám élete virágában súlyos betegség teperi le. Halálos ágyán így búcsuzik a négyéves Jánuskától: „Légy mindig jó magyar, kislányom.” Az édesanya védőburokba vonja elárvult családját: a kastély kápolnájában Istenhez vezeti gyermekeit. A freskóról Jézus és a Nagyboldogasszony simogatja őket tekintetével. Közben a világ gyűlölködői poklot építenek hatalomvágyból, önzésből és képmutatásból. Míg a kis János felhőket néz, a gyárakban halmozódnak a fegyverek. Míg lova a Zobor-hegy alatt röptí, valahol terveket szőnek a kiszemelt népek leigázására és rajzolják az új térképeket. És a becsapott emberek egymásnak rontanak és ölik egymást az első világháborúban. A vérszagra összesereglenek a hentesek és feldarabolják Magyarországot.

A trianoni csapás mélyen megsebzti az ifjú Esterházy szívét. Mi történt velünk, és miért? – töpreng édesapja feljegyzéseit olvasgatva, s bennük Mátyás király intelmeire bukkan: „Az isteni szolgálatra bármilyen idő alkalmas, és mindaz, amit a haza érdekében tesz az ember, nem más, mint Isten szolgálata.”



E szavak elemi erejű megvilágosodással ajándékozzák meg férfikora küszöbén Esterházy Jánost. Hatalmas erő, reménység és tettvágy tölti el, s mintha édesapját hallaná: „Két kincset őrzöl a szívedben, fiam: a magyarságot és a kereszténységedet. Ápold és óvd mindkettőt, mert ezek a legnagyobb értékeid, erejük mindig átsegít majd a megpróbáltatásokon. Valakinek most is az élre kell állnia és megküzdenie mindazokkal, akik megszegik a szeretet törvényét, hogy leigázhassák a jóhiszemű, munkában vagy a nélkülözésben megfáradt, kiszolgáltatott embereket.”

Egy újabb képen már az Isten akaratából lett népvezért látjuk sorstársai körében. Esterházy fáradhatatlanul járja a Felvidéket, hogy csüggedő népét erősítse. Útján hol nyiladozó tulipánok, hol gyermekkorai rózsái köszöntik, és mindenütt magyarok sokasága várja, hiszen a nagy bajban mellettük áll, s mosolya olyan tiszta, hogy senki sem kételkedik szavaiban: „Elárvult honfitársaim! Ezen a földön születtem én is, szívem-lelkem itt gyökerezik, ezért itt maradok köztetek, veletek fogom átélni a rossz napokat, s ha az Úristen kegyelme megengedi, a boldogabb magyar jövőt is. Mi a szlovák népet mindenkor a testvérünknek tekintettük, és fogjuk tekinteni a jövőben is. Az ezeréves sorsközösség az Úristen műve volt, s ezt a sorsközösséget emberi erő szét nem bonthatja.” A könyv szerzője, aki művét a vértanú feljegyzéseiből, leveleiből, testvérhúga naplójából állította össze, olykor elszoruló szívvel és torokkal olvassa az idézeteket: a szavakon ott a mennyek tisztasága. Esterházy élete aztán drámai fordulatot vesz: az üldözötteket védő, a szeretet Istenéről beszélő gyöngyembert börtönbe, majd a sarkkörön túli haláltábor jeges poklába vetik a huszadik század farizeusai, a zsidók, a pilátusok, a kajafások. Elszakítják a családjától, a népétől és a rózsáitól, de az Istentől nem tudják elszakítani. Az Isten ott van a szívében. Ott van vele a vallatósobában, ahol reflektorfénnyel döfködik a szemét, gyalázzák és ütlegetik. És ott van vele, mikor fagyüskék milliói sebzik a kényszymunkán, és ott van vele, amikor csontra és bőrre soványodik, tüdejét kikezdi a kór, s erőtlen teste fölött keselyűként körözi a halál. De mikor feleszmél, fogatlan szája körül felfénylik a mosoly. Nem panaszkodik, imádkozik. Mély hite szabaddá teszi. Szabadabb, mint azok, akik bilincsbe verték, mert az Isten értelmet adott szenvedéseinek. A stációkat türelemmel járja – ez az ember a magyarok Krisztusa – suttogják rabtársai.

A kivetítőn az Esterházyról készített utolsó fénykép jelenik meg. A lipótvári börtön foglyának nyakában ott lóg a nyilvántartási száma – 7832. Döbbenetes, milyen nyugodt e férfi tekintete a halál árnyékában, arcáról a büntelenség és lelki méltóság sugárzik. Az az érzésem, mondja szónok – mintha János testvérünk itt lenne közöttünk, hogy szólhasson hozzánk ... És Esterházy János megszólal. Szavai fénybolyhocskák, ragyogva szállnak a fekete ruhák rejtette szívek felé:

Kedves Testvéreim! A tatár, a török, a német és az orosz után most hamis próféták sokaságát küldte hozzánk az Úr a Kárpát-hazába, hogy próbára tegye hűségünket: megtartjuk-e parancsolatait, követjük-e tanítását, aszerint élünk-e, ahogy Szent Koronánk sugallja: hitben, szeretetben? De lám, égi királynőnk, Máriánk könnyezik, mert már az anyaméhben lemészároljuk jövőndő szentjeinket, munkásainkat, tanítóinkat, tudósainkat, lelkészeinket, elpusztítjuk a jövőnket. És ítélkezünk, káromoljuk az Istent, az ima idejét képernyők előtt tékozoljuk el. Kedves Testvéreim! Engeszteljétek ki a Teremtőnket, kérjétek őt, bocsássa meg a bűneiteket, hogy visszatérhessetek hozzá. Az alázatos szívből felszálló ima ereje hatalmasabb minden gonoszságnál és fegyvernél! Köszönjétek meg a Mindenhatónak, hogy magyarok lettünk a Kárpát-hazában, és kérjétek, hogy Krisztus Urunk parancsolatait megtartva a beteg világ gyógyítóivá válhassunk. Legyetek jó magyarok mindhalálig! Amen.



Esterházy
felvidéki hívei között



Nagy magyar engesztelés

A 1940-es években elindult egy kezdeményezés, az akkori telkes világi (Főherceg, főpolgármester...) és egyházi (Katolikus Püspöki Kar) vezetők összefogásával.

1944. december 8-án Molnár László, a Batthyány téri Szent Anna templom esperesplébánosa felszentelte a Világ Királynője Engesztelő Kápolna alapkövét.

Másodszor az engesztelő szentély alapkövét **Mindszenty József bíboros** rakta le 1947. szeptember 25-én. Saját kezűleg írta a kápolna tervrajzára:

„A Világ Királynője nagy engesztelő mozgalomra főpásztori áldásomat adom.”

PL 2930/1947. levéltári számú levelében írásban rögzítette: „FŐPÁSZTORI ÓHAJOM, HOGY a magyar engesztelésnek SZENTÉLY ÉPÜLJÖN. A magyar püspöki kar 1946. dec. 26-i kör-levele szellemében AKAROM AZ ENGESZTELÉSNEK EZT A SZENTÉLYÉT, mint az engesztelés évének maradandó emlékét...”

A kápolna építését a mai napig nem fejezték be.

Céljaink, hogy

minden településről összegyűjtsünk **egy marék földet**. Eddig közel **1500 település adományozott** a Nemzet egyesítésének ezen jelképes céljára.

Ilyen kezdeményezés még nem volt hazánkban. Mellékelem a képeket. Minden település a maga tehetsége, sajátossága szerint adta át részünkre. Szébbnél szebb csomagolásban.

Minden településről gyűjtünk **1 db követ vagy téglát** az ország Engesztelő kápolnájába. A kezdeményezés 1940-es években indult el, az akkori telkes világi (Főherceg, főpolgármester...) és egyházi (Katolikus Püspöki Kar) vezetők összefogásával. Egy kis kápolnának kellene állnia a XII. kerületben a Szent Anna réten a Normafánál. Országos gyűjtés volt annak idején, elkezdődött a kápolna építés, Mindszenty Bíboros személyesen rakta le az alapkövet, majd visszabontották, azóta alig tudnak róla.

Mindkét kezdeményezés lényege, hogy felülemelkedik a társadalmi és politikai megosztottságon. Aki megismeri ezeket a célokat támogatójává válik.

Kérem fontolják meg, segítsenek nekünk, hogy a hiányzó földek, kövek összegyűljenek. Ezekért a célokért ez éven is Honfitársainkkal 890 km-t gyalogoltunk országunkban.

„A rózsák, amit ezen a véres földön ültettem, egyszer virágozni fognak.” mondja a Szűzanya. Ezért célunk hogy az Engesztelő Rózsaközösségek újra életre keljenek és közösségeket alkossanak.

Sőt az a célunk, hogy minél szélesebb körben csatlakozzanak a Mozgalomhoz. Ez egy nyílt szervezet, amihez bárki csatlakozhat, aki egyetért a céljaival. Már nem csak belföldi, hanem külföldi szervezőtársaink is vannak. Eddig arra vártunk, hogy bejegyezzék az Egyesületet és az Alapítványt.

Engesztelésen Jézus életünk jobbítását érti. „Aki eddig káromkodott, az dicsérjen, aki lopott, az adjon, aki gyűlölt, az szeressen stb ...” Jézus, Natália nővéren keresztül, semmi újat nem kíván tőlünk, mindent megtalálhatunk a Szentírásban.

De van azonban mégis valami, ami e szövegek olvasásakor az újdonság erejével hat. **Egy világméretű engesztelési mozgalomról van szó, amelynek Magyarországról kell kiindulnia, s elterjednie az egész világon.**

A mi feladatunk az engesztelés

A SZŰZANYA MAGYARORSZÁGOT SAJÁT TULAJDONÁNAK NEVEZI, EZÉRT MAGYARORSZÁGTÓL KÜLÖNLEGES ENGESZTELÉST KÍVÁN.

Az engesztelést a Szűzanyával kell végeznünk, saját bűneinkért, és a hitetlenség bűneiért.

1940 – Szűzanya szavai:

„Szent István az országot a mennyei Atyától kapta, és mivel fia meghalt, örökségül Nekem adta. Én ezt az örökséget elfogadtam. Más országok is felajánlották magukat Nekem, de örökségem csak ez az egy ország. Történelmében megjárta a keresztutat, de soha el nem pusztul.”



Az Úr Jézus szavai:

Azt akarom, hogy az engesztelés jó illata szálljon fel Szívemhez a magyar földről, és járja át az egész világot. Anyám országát meg akarom tisztítani, áldani, és Szívemhez vonni.

Ha a magyar nép megszűnik vétkezni, mindenekelőtt a tiszta erkölcs ellen, nem káromkodik, tisztelettel ejti ki Szeplőtelen Anyám nevét, bűnbánatot tart, és engesztel, eljövök, és kegyelemmel gazdagon felruházom őt. Amint a megváltás a betlehemi istállóból indult, úgy fog elindulni Magyarországról nagy művem: a bűnök eltörlése, a lelkek megszentelése, a sá-tán letaszítása (lásd: pl. Szeretetláng elterjedése innen indult, amely a sá-tán megvakításával jár), az Én győzelmem.

A magyar nép elnyeri tetszésemet, Édesanyám iránti tiszteletéért, és szeretetéért” Akkor bemutatta nekem Jézus Magyarország és az egész világ reményteljes jövőjét.

„Magyarország engesztelésért kész vagyok az egész világon könyörölni!”

De az engesztelésre való felhívásról csak igen kevesen tudtak, és végül is nem kezdődött meg az olyan mértékben, ahogy Jézus kívánta, nem lett a világ elé sem tárva. Jézus az egész világtól kérte az engesztelést, csak Magyarországtól várta a kiindulást, és a példaadást.

**A katolikus hivek
figyelmébe !**

Főmagasságu dr. Serédi József, Magyar-
ország bíboros hercegprimása engedélyt adott
a magyar engesztelés templomának,

**a Magyarok Nagyasszonya
Világkirálynéja
engesztelő templomnak**
felépítéséhez.

Az első kapavágást 1944 szeptember 16-án
délután végzi Ofensége dr. József Ferenc fő-
herceg. Ez alkalommal kilenc gyermekével
egy egy téglát helyez el.

Felkérjük a magyar Haza sorsát szívén
viselő katolikus közönséget, hogy ezen a fel-
emelő ünnepségen minél nagyobb számban
jelenjen meg.

Találkozás a fogaskerekű vasút Széchenyi-
hegyi végállomásánál szeptember 16-án dél-
után fél 4 órakor.

A RENDEZŐSÉG.

Szeretettel:

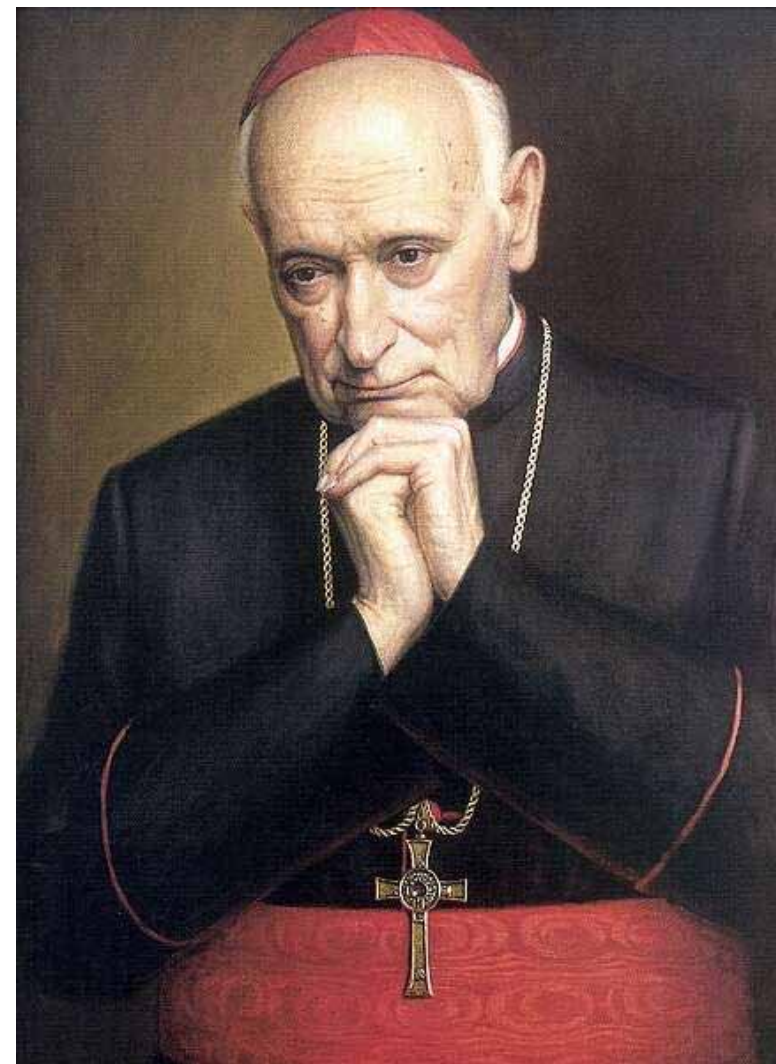
Köteles László

Komlóska polgármestere

Világ Királynője Engesztelő Mozgalom elnöke

47/338127, 30/9383174

(nincs térrerő, ritkán elérhető a mobilon)



Mindszenty József bíboros



Világ Királynője Engesztelő Mozgalom

H- 3937 Komlóska, Rákóczi út 27.

e-mail: komloska@t-online.hu

Telefon: 00 36 47 338127

Adószám: 18334083-1-05

Bankszámla mozgalom céljaira:

11734169-20012199

Bankszámla Engesztelő Kápolnára:

11734169-20012931

www.vilagkiralynoje.hu



Jézus Krisztus születése után 2012 évvel, Mindszenty József bíboros születése után 120 évvel. Az Istenszüllő Oltalmának Havában a Miskolci Törvényszék a 05/09/65132 szám alatt nyilvántartásba vette a Világ Királynője Engesztelő Mozgalmat. A végzés 2012.11.01-én Mindenszentek ünnepén vált jogerőssé és a Miskolci Törvényszék erről sz. Imre herceg napján adta ki az igazolását:

A Mozgalom neve:

Világ Királynője Engesztelő Mozgalom

A Mozgalom székhelye:

3937 Komlóska, Rákóczi út 27.

A Mozgalom Bankszámlaszámai (OTP Bank Nyrt., Magyarország):

Világ Királynője Engesztelő Mozgalom céljaira:

Számlaszám: 117 34169-20012199

IBAN elektronikus forma: HU64117341692001219900000000

Alszámla, amin kifejezetten az Engesztelő Kápolnára érkezett adományokat gyűjtjük:

Engesztelő Kápolnára:

Számlaszám: 117 34169-20012931

IBAN elektronikus forma: HU68117341692001293100000000

A külföldi bankszámláról utalt devizaösszegeket a mozgalom magyar OTP-s bankszámláján magyar forintban kapjuk meg.

A Mozgalom Adószáma:

18334083-1-05

A Mozgalom célja:

- a) Szűz Mária a Világ Királynője tiszteletének elterjesztése.
- á) Engesztelés megismertetése és népszerűsítése.
- b) Mindszenty József Bíboros Atya és Natália Nővér szellemi hagyatékának ápolása és folytatása.
- c) Szent István király örökségének ápolása és gondozása.
- d) Kiengesztelődés a világ és a Kárpát-medence népeivel.
- e) Más nemzetek és nemzetiségek engesztelésre való felhívása.
- é) A szórványban élő Magyarország összefogása és bevonása az engesztelésbe.
- f) Zarándokutak szervezése, lebonyolítása.
- g) Erkölcsi-, vallási- és nemzeti nevelés segítése előadások tartásával, erkölcsi neveléssel kapcsolatos kiadványok készítése, terjesztése, e témában szépirodalmi- és szakkönyvek megjelentetése, erkölcsi neveléssel kapcsolatos tankönyvek írása.
- h) Lakókörnyezetünk, utcáink, tereink, erdőink, mezőink szépítése, tisztítása.



- i) Elsődlegesen az ifúságnak, de minden korosztálynak sportrendezvények szervezése.
- í) Kulturális rendezvények szervezése.
- j) Jézus szívének tisztelete és Mária szeplőtelen szívének tisztelete.
- k) Első péntek, első szombatok és első vasárnapok megtartása.
- l) Imádság és böjt terjesztése.
- m) Szeretet alapú társadalom építése.
- n) Magyarország, mint Mária Engesztelő Országa népszerűsítése.
- o) Bűnbánatok tartása.
- ó) Küzdés a tömegbűnök ellen (misemulasztás, paráznaság, válás, bimbózó élet elleni merénylet, gyűlölködés, könyörtelenség).
- ö) Az ifúság tiszta, krisztusi életéről való gondoskodás.
- ő) Rózsafüzér imádságok népszerűsítése.
- p) Előadások szervezése az előző témakörökben.
- q) A szegények, rászorulóknak támogatása.
- r) Imaközösségek szervezése.
- s) Szűzanya képének népszerűsítése, terjesztése.
- t) Küzdelem a káromkodás ellen, a szép beszéd népszerűsítése.
- u) Engesztelő Kápolnák felépítése.
- ú) Engesztelő szertartások mondatása.
- ü) Szentségimádás népszerűsítése.
- ű) Búcsújárások ősi népszokásának felújítása.
- x) Fogságban lévők-, hadifoglyok segítése.
- y) Szenvedélybetegségben élők, segítése.
- z) Egyéni, családi, társadalmi és nemzeti értékek megmentése.
- aa) Istennel a hazáért és szabadságért gondolatok terjesztése.
- aá) Szent Gyónás és Szent Áldozás szorgalmazása.
- ab) Engesztelő felajánlások.

- ac) Dicsértessék, és a hasonló istenes köszönési formák terjesztése.
- ad) Imádkozzunk az Anyaszentegyház szabadságáért, felmagasztalásáért.

A Mozgalom tagja lehet /rendes tag/:

A Mozgalom tagja lehet minden nagykorú személy, illetve minden jogi személy, aki, vagy amely a Mozgalom célját elfogadja.

A rendes tagok évi tagdíjat fizetnek, melynek összegét a mindenkor évi rendes Taggyűlés határozza meg. Ez az összeg jelenleg 1000 Ft/év/ rendes tag.

Pártoló tag:

Minden belföldi és külföldi természetes, vagy jogi személy, aki, vagy amely a Mozgalom munkával egyetért és az Mozgalmat támogatja akár pénzbeli vagy természetbeli adománnyal, akár a Mozgalomnak végzett ingyenes munkával, kérheti a Mozgalomba pártoló tagként való felvételét.

A tagfelvételi kérelemben az elnökség dönt.

Mondd napjában többször minden óráütésre, harangszóra:

Ave Maria!

Éljen a világ Királynője!

Győzelmes Nagyasszony, Világ Királynője,

Légy engeszteléssel, Hazánk megmentője!





Hittel és szakmai alázattal a gyógyulásért

A HARTMANN-RICO Hungária Kft. komoly hagyományokkal rendelkező, a gyógyításnak elkötelezett cég. Alapításának története kétszáz évvel ezelőttre nyúlik vissza. 1818-ban Ludwig von Hartmann alapította Heidenheimben a HARTMANN céget kötszerek gyártására. Később fiai modernizálták a céget olyan gőzgépekkel, amelyek már a kötszerek ipari méretű előállítását tették lehetővé. A kezdetektől a legmagasabb szintű tudományos vívmányokat alkalmazták, együttműködtek a kor vezető tudósaival, és elkötelezetten keresték azokat a megoldásokat, amelyekkel a legnagyobb támogatást nyújthatják az orvosoknak és a legnagyobb segítséget a betegeknek.

1997-ben a HARTMANN megvásárolta a RICO cégnevet és terméknevet, és ezzel létrejött a HARTMANN-RICO Hungária Kft., amely az évszázados hagyományokhoz hűen, alaposan megtervezett fejlesztőmunkával, kiemelkedő szakmai háttérrel a legmagasabb színvonalú, minőségi innovatív termékeket fejleszti ki.

Minden fejlesztésnél szem előtt tartjuk, hogy termékeink az orvosok szakmai elvárásainak maximálisan megfeleljenek. Ugyanakkor fontosnak tartjuk, hogy a betegek kényelmesen és komfortosan érezzék magukat termékeink alkalmazása során, legyen szó sebkezelésről, inkontinenciáról, fertőtlenítésről, műtéti izolációról vagy akár otthoni vérnyomásmérésről.

Legújabb fejlesztéseik egyike a 2011-ben bevezetett Vivano negatívnyomás-terápiás módszer, amely forradalmasította a modern sebkezelést. Ez a módszer egy igazi csúcstechnológiás eljárás, alkalmazásához több igazi sikertörténet kötődik.

Ezek egyike, egy nyolcéves kislány gyógyulása, amely a Vivano negatívnyomás-terápián keresztül a hitről, a szeretetről és a tudományról is szól.

2013 márciusában Budapesten egy busz durrdefektet kapott és a kerék az egyik utas, egy nyolcéves kislány alatt robbant fel. A robbanás tönkrezúzta a gyermek bal lábát, ami többszörösen eltört, az artériái is megsérültek és nagy kiterjedésű lágyrész-sérülés borította. A következő két hónap sorozatos küzdelem volt, hogy megmentsek a kislány lábát. A gyermek több operáción is átesett, de az állapota nem javult. Nem maradt más lehetőség, az orvosoknak arról kellett döntenüik, hogy amputálják a lábát.

Vannak olyan lehetetlennek tűnő helyzetek, amikor csak az igazán mély, őszinte, legbelülről jövő hivatástudat és szakmai alázat segít. Hivatástudat, hogy valóban a gyógyítás legyen a cél és szakmai alázat, hogy ennek érdekében akár egy új kezelést válasszon az orvos.

A gyermek orvosa igazi elkötelezett gyógyítóként az amputáció előtti utolsó mentesvárként a Vivano negatívnyomás-terápiás kezelést javasolta. A kislány eddig gyógyíthatatlannak tűnő sebei a Vivano kezelés megkezdése után két hónappal már teljes mértékben behámosodtak, és ezután pár nappal járókeret használatával a gyermek újra tudott járni.





A HARTMANN hűen a jelmondatához most is segített gyógyítani. A gyermek gyógyulását egy precíz és egzakt fejlesztéssel létrehozott, csúcstechnológiás eljárás segítette elő, de a kislány esete arra is rávilágít, mennyire fontos a gyógyításban az emberi oldal. Nemcsak a beteg gyógyulni akarása, nemcsak a rokonok, barátok hite, de az orvosok hivatástudata, szakmai alázata is. A gyógyulás folyamatához a beteg, az orvos és az orvost támogató eszközök ökoszisztémája szükséges. A HARTMANN eszközeivel és eljárásaival részese ennek a rendszernek.



segít gyógyítani.



A magyarság nem pusztul, hanem tisztul

Naplórészlet az egyik Békemenetről



A január 21-i budapesti békemenet sokunk számára életre szóló élmény volt. A híradások világszerte beszámolnak róla, s aki veszi a fáradságot, hogy végig böngéssze a tudósításokat, elborzad, kik hogyan mutatják be az eseményt. Már a résztvevők számának közlése is sokat mond: egyes médiumok mindössze több ezer, mások több tízezer tüntetőről számolnak be. A budapesti rendőrség négyszázezer személyt jelentett be, de ez is pontatlan adat, hiszen aki ott volt, tapasztalhatta: legalább egymillióan álltunk ki Magyarország függetlenségéért, a Kormányért – és – mindenekelőtt – Orbán Viktorért.

A Hősök Teréről indult menet szinte összefüggő emberfolyamot alkotott az Országházig. Elegendő megbecsülni, hány kilométer volt az útvonal hossza, és kiszorozni a minimum 20 főből álló sorokat. Megjegyzendő, hogy csak tyúklépésben lehetett haladni, olyan csekély volt a távolság az egyes sorok között. A békemenet derűs, beszélgető, olykor éneklő, olykor Orbán Viktort és a kétharmados választási győzelmet ünneplő-skandáló férfiakból és nőkből állt. Az idősebbeket a kialakult összefogás és a szeretetteljes hangulat az 1956-os októberi forradalom napjaira emlékeztette, hozzátéve, hogy történelmünkben ennyi ember még sohasem tömörült a budapesti utcákon a haza védelmében. A békemenet igazolta Mindszenty József hercegprímás, bíboros érsek, nemzetünk vértanúja próféciaját: ha egymillió magyar imádkozna sorsunk jobbra fordulásáért, senki sem tudna bennünket elpusztítani!

A nagy pillanat most bekövetkezett, kezdünk visszatérni Nagyboldogasszonyunkhoz, Krisztushoz és a Teremtőnkhez. Egyre többen keresik fel Szent Koronánkat, szaporodnak a zarándoklatok, templomokat, kápolnákat újítanak fel sok helyen és a szívből felszálló ima sokak életének része már. Az úton azonban nem szabad megállnunk, mert nem csak magunkért, a világ sorsának jobbra fordulásáért is fo-háskodnunk kell, meg kell bánunk vétkeinket, ki kell engesztelnünk Krisztusunkat, tehát meg kell térnünk.

Mostani helyzetünk jól jellemezhető jeles huszadik századi misztikusunk, Natália nővér megállapításával, aki már akkor látta, hogy „A magyarság nem pusztul, csak tisztul.” A menetnek természetesen voltak felvidéki résztvevői is. Ezt a zászlók és a táblák feliratai alapján írhatom, de számuk felől lehetetlen volt biztonsággal tájékozódni a milliós tömegben.

(G. Gy.)





Az új világrend: gyógyítások!
a Magyar Egészségügyi Társaság folyóirata
Bemutakozó szám

Felelős kiadó: Kellermayer Miklós professzor
Szerkesztő: Batta György
Kapcsolat: batta.gyorgy@gmail.com
Készült: KOMPRESS Nyomdaipari Kft.
Fotók:
Szelényi Károly, M. Nagy László,
Gedai Csaba, Mátyássy Jónás és archívum





segít gyógyítani.

TRADÍCIÓ ÉS INNOVÁCIÓ

A HARTMANN-RICO Hungária Kft. 1997-ben alakult, egyesítve a nagy múltú német PAUL HARTMANN AG és a patinás RICO Kötszerművek szaktudását és tapasztalatát.

A HARTMANN márkanév világszerte a megbízható minőség és a folyamatos innováció garanciája. Termékeink széles körben segítik a magyar egészségügyi ellátórendszer mindennapi munkáját.

“

*A HARTMANN hiszi, hogy az egészség az,
amelyre minden ember leginkább vágyik.*

*Az emberek egészsége és jó közérzete áll vállalatunk
gondolkodásának és tevékenységének középpontjában.*

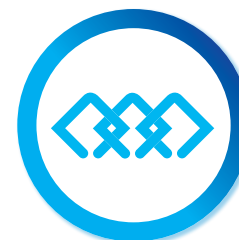
”



**HARTMANN
DIAGNOSZTIKA**



**HARTMANN
INKONTINENCIA**



**HARTMANN
INFEKCIÓ KONTROLL**



**HARTMANN
SEBKEZELÉS**



HARTMANN-RICO Hungária Kft.
2051 Biatorbágy, Paul Hartmann u. 8.
Telefon: 06-23-530-900 Fax: 06-23-530-905
www.hartmann.hu
www.bode.hu